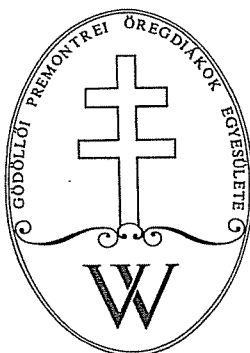

**A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE**

2012.

II. félév

Főtitkári beszámoló.

Szent Norbert napi ünnepségünk keretében megtartott Közgyűlésünk megválasztotta Egyesületünk új vezetőségét. A vezetőségben 10:4 arányban vannak képviselve 2000-ben és utána érettségizett Öregdiáktársaink, ez biztosítani fogja Egyesületünk lendületes működését, a modern korunk követelményeihez történő illeszkedését. Munkánkhoz kérjük tagságunk bizalmát, támogatását, elképzeléseik, tanácsaik, javaslataik meghallgatására mindenkor nyitottak leszünk.

Célkitűzéseink változatlanok. Tiszteletben tartjuk, megőrizzük hagyományainkat.

Legfontosabb feladataink (sok egyéb mellett):

- az Egyesületi tagsággal való kapcsolattartás, tájékoztatás. Ennek érdekében új, naprakészen tartott Egyesületi Honlap elkészítése.
- Az Egyesület tagságának pontos nyilvántartása, ezen belül a tagdíjfizetések naprakész nyilvántartása.
- Körlevelünk eddigi rendszerességgel való kiadása, a szerkesztési munkába fiatal társaink aktív bevonása. A Körlevél nyomtatott és digitális formában való terjesztése, a tagság igénye szerint, ezzel a költségek csökkentése.

Lehetővé szeretnénk tenni a Fényi Ottó Felsőfokú tanulmányi Ösztöndíj pénzügyi alapjának bővítését. Ehhez kérjük tagságunk támogatását, készpénzbefizetés, valamint az 1%-os adó átutalásával. Ez utóbbit elsősorban végzett és már dolgozó diáktársainktól kérjük.

A hagyományos Öregdiák Bál 2013-ban is megrendezésre kerül, az újonnan megalakult szervezőbizottság már dolgozik. Felhívjuk mindenki figyelmét a POSZTMI-PREMI rendezvényekre, részletes cikk erről mostani lapszámunkban olvasható.

Gondolkodunk az eddig megjelent Körlevelek egybegyűjtéséről, igény esetén lehetőség volna az eddigi huszonhárom évfolyam (46 lapszám) összekötött közreadására.

Vezetőségünk igyekszik munkáját lelkiismeretesen és jól elvégezni, ehhez azonban szükséges Tagságunk aktív támogatása. Erre kérlek Mindnyájaitokat.

Várady-Brenner András

Jegyzőkönyv

a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete közgyűléséről

Helye: a Gödöllői Premontrei plébániatemplom, Gödöllő, Fácán sor 3.

Ideje: 2012. június 9-én, a Szent Norbert ünnepi találkozón, kezdete 9,30 óra.

Az Egyesület alapszabálya előírja az évenkénti közgyűlést, és erre legalkalmasabb a Szent Norbert ünnepkor összehívott egyesületi találkozó. A program szerint 10-kor gyűltünk össze a templomban, ahol Polcz Iván alelnök megnyitotta a közgyűlést, de mivel a szükséges létszám (kb. 260 fő) nem volt jelen, ezért be is zárta. Közölte, hogy a szentmise után ül össze a közgyűlés, amely akkor már a létszámtól függetlenül határozatképes lesz.

A szentmise után, 10,45-kor kezdődött az újra összehívott közgyűlés. Először Várady-Brenner András főtitkár felkérte a közgyűlési jegyzőkönyv vezetésére Mayer Lászlót, a hitelesítésre Bárdy Pétert és Csongorádi Anitát. Köszöntötte régi Gimnáziumunk megjelent tanárait, Kovács Kolos Bélát és Bernard L Calloc'h-ot, valamint az idén 75 éves jubileumát ünneplő Budafoki Gimnázium képviselőjét és a mai ünnepség résztvevőit.

Ezután Ullmann Péter perjel számolt be a Rend életéről. Idén avatták boldoggá Pierre Adrian Korost, amelyen ő is részt vett. A rendi létszám kicsi, jelenleg nyolcan vannak. Rétfalvi Győző tanárt Zsámbékon temették el. Amerikában vannak még rendtársak. Hermann József testvér Zsámbékon fog működni. Premontrei nővérek végeznek itt hasznos munkát.

A közgyűlés további részében a főtitkár beszámolt az elmúlt öt évről, megemlékezett halottainkról, diákokról és tanárokról. Emlékeztetett a kerek évfordulós tanárookra. Öt évre kapta a vezetőség a mandátumát, ma újat kell választani. A jelöltek listája a tavaszi körlevélben látható. Eredmény az, hogy egyesületünk fennmaradt. Az öregdiák generációk között nagy a korkülönbség! A tagdíjak nagyon megcsappantak, a tagságnak kb. 1/4-e fizet! Az elmúlt 5 év eseményeit is összefoglalta, ezek a munkatervünknek megfeleltek. Az iskolával a kapcsolat jó, az önkormányzattal is. Tóth Tibor alpolgármester lett! Az Alapítvány a gimnáziumot segíti. Felhívta a figyelmet a

tagdíjak fizetésére, a körlevelek költségei jelentősek. Az idei pénzügyi helyzet alapján a következő évre 750 ezer Ft bevétel és ugyanennyi kiadás az előirányzat. Ezután ismertette az Alapszabály módosítási javaslatát, majd kérte, hogy a Közgyűlés a főtitkári beszámolót, az alapszabály-módosítást és a költségvetést hagyja jóvá. *A közgyűlés valamennyi előterjesztést egyhangúlag elfogadta.*

Bárdy Péter igazgató ismertette az ez évi eseményeket, így a Fényi Ottó terem megújítását, az érettségiket, a kiváló tanárok díjazását, valamint a március 6-i ünnepséget, ezen az iskolaalapítás 20 éves és Fényi Ottó halálának 10 éves évfordulójáról emlékeztünk meg. DVD készült, megvásárolható és ebéd után megtekinthető. A gimnázium az országos átlag feletti eredményeket ért el.

Csongorádi Anita ismertette az Ellenőrző Bizottság jelentését, amely 2011 júniusa és 2012 májusa közötti időre vonatkozik. A gazdálkodást rendben lévőnek találták, az adatokat a melléklet tartalmazza. Az elmúlt két évet összehasonlítva a tavalyi bevétel több, a kiadás kevesebb volt. A rendelkezésre álló pénz 1161247 Ft. Megjegyezte, hogy ebben jelentős szerepet játszott egy egyszeri, 300000 Ft feletti befizetés (adomány). *A jelentést a közgyűlés egyhangúlag elfogadta.*

Várady-Brenner András ezután átadta a szót Varga Istvánnak. Egyúttal megköszönte az elmúlt öt évben végzett egyesületi munkát. Varga István ismertette a tavaszi körlevélben olvasható jelölteket, akik egyenként felálltak. Szólt a szavazás menetéről. Kérte, hogy a beszámolókat alatt adják le a szavazó-lapokat az urnákba. Ezzel a közgyűlés hivatalos része befejeződött.

A szavazatszámolás a beszámolókat alatt megtörtént. Ezek után ismertette Varga István az eredményt, mely szerint mind a 11+3 jelölt 50% fölötti szavazatot kapott, így a Vezetőség tagja lett.

Ebéd után az új vezetőség megtartotta első ülését, amelyen megválasztották a tisztségviselőket is. Így a Vezetőség tagjai: Eördög László O.Praem. elnök, Polcz Iván alelnök(1950), Várady-Brenner András főtitkár (1950), Holczinger András titkár (2008/A), Csáki Tamás (2003/B), Farkas Kristóf Vince (2005/B), Horvai Gergely (2000/A), Mayer László (1945), Pál László Bendegúz (2007/A), Sándor István Zoltán (2000/B), Szarka Sára (2010/B). Ellenőrző Bizottság: Csongorádi Anita elnök (2000/B), Dombovári Gábor (2002/B), Dörnyei Márton (2001/B).

A jegyzőkönyvet készítette Mayer László. Hitelesítette: Bárdy Péter és Csongorádi Anita

A közgyűlés jegyzőkönyvének melléklete

A Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete Ellenőrző Bizottság

JELENTÉS

Az Ellenőrző Bizottság 2012. március 29-én és június 6-án ellenőrizte a 2011. június 1. és 2012. május 31. közötti időszakban történt pénzforgalom adminisztrációját. A vizsgálat során a bizonylatolást, a pénzkezelést, a könyvelést rendben találtuk.

	Nyitó egyenleg (2011.06.01.)	Záró egyenleg (2012.05.31.)	Eredmény
Házi pénztár	261 739 Ft	51 937 Ft	- 209 802 Ft
OTP folyószámla	365 747 Ft	676 020 Ft	310 273 Ft
Lekötött betét	419 415 Ft	433 290 Ft	13 875 Ft
Összesen	1 046 901 Ft	1 161 247 Ft	114 346 Ft

Bevételek és kiadások alakulása

	Előző időszak¹	Tárgyidőszak
<i>Bevételek</i>		
Tagdíj	264 500 Ft	198 500 Ft
Adomány	581 627 Ft	780 773 Ft
Ebéd befizetés ²	284 500 Ft	239 000 Ft
OTP kamat	12 446 Ft	14 153 Ft
Bevételek összesen	1 143 073 Ft	1 232 426 Ft

¹ 2010.06.01-2011.05.31 közötti időszak

² A június 1-től május 31-ig tartó beszámolási időszak sajátossága, hogy a június első napjaiban tartott Szent Norbert napi ebédhez kapcsolódó bevételek és költségek eltérő időszakokban jelentkeznek. Jelen beszámolóban Ebéd kifizetesként a 2011. júniusban kifizetett összeget, míg Ebéd befizetesként a 2010-es eseményre helyben és a 2011-es eseményre előzetesen befizetett összegeket jelenítjük meg.

Kiadások	176 107 Ft	221 130 Ft
Postaköltség	38 695 Ft	48 108 Ft
OTP kezelési költség	384 205 Ft	417 585 Ft
Nyomda költség	40 300 Ft	67 750 Ft
Kegyeleti kifizetés	264 000 Ft	276 667 Ft
Ebéd kifizetés	112 000 Ft	82 190 Ft
Rászorulóknak nyújtott segély	34 069 Ft	4 650 Ft
Egyéb költség ³		
Kiadások összesen	1 049 376 Ft	1 118 080 Ft

Eredmény

93 697 Ft

114 346 Ft

A 2011. június 1-től 2012. május 31-ig terjedő időszakban az Egyesület pénzeszközeinek egyenlege **114 346 Ft-tal növekedett**. Mindazonáltal megjegyezzük, hogy ebben jelentős szerepet játszott egy egyszeri, 300 000 Ft feletti befizetés (adomány).

A házipénztári nyilvántartás záró egyenlege 2012. június 6-án 51 937 Ft összegű házi pénztári készletet mutatott, ami megegyezett a pénztár tényleges készletével.

Gödöllő, 2012. június 9.
Erdélyi Zsuzsanna

dr. Csongorádi Anita

Dombóvári Gábor

Kiegészítő beszámoló a közgyűlésről és az azt követő eseményekről

Az elnökség tagjaira történő szavazás számlálása közben a jubiláló évfolyamok és a társintézmények képviselői szóltak az ünnepség résztvevőikhez.

Az 1932-ben érettségizettek nevében Mező Péter számolt be a 2002-ben tartott ünnepségről, amelyen még szép számban vettek részt az egykori diáktársak. 2007-ben már nagyon megcsappant a létszám, most pedig csak Szilágyi Gyula él közülük, ő idén 98 éves! Mező Péter egyúttal búcsúzott, mint évfolyamfelelős. Beszámolóját rövidítve körlevelünkben közöljük.

Az 1937-es évfolyam felelőse Bárándy György és az 1942-es évfolyamé Szondy Mária nem tudott eljönni, így ezekről az évfolyamokról nem kaptunk szóbeli tájékoztatást.

Az 1947-es évfolyam nevében Kecskeméti Miklós szólt. Köszöntötte Kovács Kolos egykori cserkészparancsnokot, aki sokat tett, mint tanár és parancsnok a diákokért. Az évfolyamban 45-en érettségiztek, azóta sokan elhunytak illetve szétszóródtak. A még élők szeretettel emlékeznek a gimnáziumi évekre.

Az 1952-es évfolyamot Varga István képviselte. Szólt az 1944-45-ös zavaros évről és az 1950-ben szétszóródott osztályról. Rövidített beszámolója a körlevélben olvasható.

A 2002/A osztályt Bese Gergő képviselte. Termékeny osztály volt, sokan folytatták tanulmányaikat a felsőoktatásban. Most többen külföldön élnek.

A 2002/B osztályról Dombóvári Gábor szólt. Ősszel tartanak jubileumi találkozót.

A 2007/A-ról Pál László elmondta, hogy a családalapítás elkezdődött, sokan tanulnak, vannak, akik dolgoznak. Ősszel tartanak találkozót.

A 2007/B-t Ö. Kovács Márton képviselte. 33-an végeztek, szeptemberben találkoznak.

A Budafoki Gimnázium nevében Fleck Ottó köszöntötte a résztvevőket és köszönte, hogy őket is premontrei tanárok nevelték. Most ünnepelték a gimnázium 75 éves jubileumát. Megemlékezett az alapító igazgató, Kolumbán Virgil egykori programbeszédéről, Zimándi Piusz 1956-os könyvéről és Rétfalvi Győzőről, aki kezdeményezte az ő öregdiák egyesületüket.

A Nagyvárad Premontrei Gimnázium öregdiákjai nevében Pásztai Ottó beszámolt az elmúlt év eseményeiről. Sajnálatos, hogy Váradhegyfokot nem kapta vissza a Rend. Köszönte a meghívást. A részletesebb beszámoló a körlevélben olvasható.

A Kassai Gimnázium beszámolóját Polcz Iván olvasta fel. Sajnos egyre kevesebben élnek és az élők közül is kevesen tudnak működni az ottani öregdiák-munkában. Üdvözölték a résztvevőket.

A bencés öregdiákok nevében Geszler Ödön köszöntötte a közgyűlést, levelét Mayer László olvasta fel.

Utána Varga István ismertette a szavazás eredményét. A jelölteket mind megválasztották.

³ Szent Norbert napi eseményekkel kapcsolatos illetve egyéb dologi kiadások

Zárószóként Kovács Béla Kolos megköszönte az eddigi vezetőség munkáját és sok sikert kívánt az újnak. Hiányolta a 2000 óta végzett diákok részvételét, feltéve a kérdést, hogy az azóta végzett több, mint 1000 diák hol van? Hiányolta a közülük remélt premontrei novíciusokat is. Felolvasta Szopek Loránd esti imáját, ami ma is aktuális. Megemlékezett a régiek közül az 1932-ben érettségizettekre, köztük Mező Péter édesapjára. Figyelmeztetett, hogy emlékezzünk az öregekre!

Az ünnepség délelőtti részét Polcz Iván szavai zárták. Utána átmentünk a gimnázium aulájába, ahol ebéd várt minket. Ebéd után a kopjafánál, majd a temetőben helyezték el a résztvevők a koszorúikat.

Mayer László

1932-es jubiláló évfolyam

2012-ben jubilál a mai néven '32-esnek „becézett” évfolyam, Apám osztálya. Ők voltak az első évfolyam, akik az 1924-ben megindult Gödöllői Premontrei Gimnáziumba nyolc évet járva 1932-ben érettségiztek. Tablóképek tanúsága szerint 53-an végeztek az osztályból, de a nyolc év folyamán ennél lényegesen többeket is osztálytársuknak mondhattak. A tágan értelmezett évfolyam létszáma 195 fő volt. Az első évet két párhuzamos osztályban 136-an kezdték, közülük mind a 8 évet Gödöllőn járta 23 fő. Velük egy időben érett további 30 fő, mind később csatlakozott hozzájuk.

Apám – kinek nevét örököltem – volt az osztály tagja, sőt ő szervezte, amíg élt a Premontrei diákok időnkénti találkozóit. 1982-ben az 50. találkozó nagyon jól sikerült, más évfolyamokból, sőt még külföldről el is jöttek, aztán szegény a 70. születésnapját már nem érte meg, 1983 húsvétján temették. Akkor anyám Frischfeld Frédinek tovább adta a még élő osztálytársak névsorát, aki azonban ugyancsak hamar elhunyt, így özvegye, Ili néni a „stafétabotot” Igaly Györgyhez küldte tovább.

És végül – éppen azon a napon, amikor 60 évesen nyugdíjba mentem – Igaly György felhívott telefonon, hogy én vagyok-e annak a Mező Péternek a fia, aki 1932-ben Gödöllőn érettségizett, majd rögtön megkért rá, hogy vállaljam el a még élők osztály bizalmiságát, mert valamennyien szívesen eljönnének a 70. érettségi találkozójukra, de azt önmaguknak már képtelenek lennének megszervezni. Felnéztem a plafonra, és arra gondoltam, Úristen ezt a feladatot küldted számomra, hogy mint nyugdíjas legyen valami hasznos feladatom, és igent mondtam. Rövidesen kézhez kaptam a '32-es évfolyam névsorát, még élő 13 alapító tag volt. Rajtuk kívül özvegyekből, valamint hozzám hasonló korú leszármazottakból egy páran, összesen mintegy 20-an. Személyesen persze senkit sem ismertem, először levélben kerestem fel mindenkit, aztán volt rá két évem, hogy személyesen is felvegyem a magamban matuzsálemeknek becézett öregurakkal a kapcsolatot. Az Úristen akaratából sokukat személyesen is megismerhettem, és barátságukkal büszkélkedhetek.

Mindenkit megkérdeztem, milyen legyen az osztálytalálkozó, így alakult ki 2002 júniusában a tervezett program: délelőtti szentmisével a Margitszigeti Premontrei kápolnában, majd ebéd a Vas-macska étteremben Óbudán. Református létemre nem volt könnyű, sokat dolgoztam vele, de hála Istennek zökkenőmentesen jól sikerült. Holnapy Márton atya aktív segítségével máig hálás vagyok, kántor nélkül is fantasztikus misét celebrált a megjelenteknek, sőt az étteremben a tiszteletbeli osztályfőnök szerepét is elvállalva egyenként szólította fel a „nebulókat”, mondjanak magukról bármit, amit fontosnak tartanak. Még Svédországból is volt, aki hazajött direkt ezért, de én voltam olyan önző, hogy a bátyámat, aki '56 óta Kanadában él, az arra az évre tervezett látogatásának időpontjában befolyásoltam, így ők is ott legyenek. A sikeres találkozó után azonnal jött a felkérés, hogy a 75-öst is vállaljam el. Erre 2007 júniusában került sor. A korokra és egészségi állapotokra való tekintettel lényegesen egyszerűbbre vettük az ünnepséget, a GELLÉRT SÖRÖZŐ "nem dohányzó" termében egy 10-12 főre megterített asztalt kértünk, a hely kiválasztásában döntő szempont volt a központi fekvés, s ebből adódóan a tömegközlekedéssel való jó megközelíthetőség. Az akkor még élő jubilálók: Révay Ferenc, Schindler Ervin, Szilágyi Gyula és Vásony György közül utóbbi tudott személyesen eljönni, de az Egyesület és Kuratórium vezetői, valamint pártoló tagjaink jóvoltából nem maradt üres hely az asztalnál. Az évfolyam tagjai közül Szilágyi Prokopp Gyula, idén 98 éves.

Számomra felejthetetlen 12 év volt a Premontrei Öregdiák Egyesület munkájában való részvétel, Apám emléke szinte minden alkalommal felélénkült bennem, a társaival való beszélgetések során sok izgalmas kapcsolódó információhoz jutottam. Rá kellett döbbennem, hogy Apa a négy fiát a premontreiség szellemében nevelte. Most búcsúzom, a vállalt feladatomat elláttam, de ne féltsetek, nem fogok otthon unatkozni, az Úristen újabb feladatot mért ki számomra.

Mező Péter

-Egyesületünk tagjai számos rendezvényen is részt vettek (pl. Tempfli József ny. püspök arany-miséje; Tauszik Alajos H. József az egykori Premontrei Főgimnázium utolsó igazgatója halálának 20. évfordulójára megemlékező gyászmise és egyéb más rendezvények). *Szebeni Lajos*

20 éve kezdődött (újra)

„Az ünnepség az egykori kápolnában, a mostani színházteremben zajlik. Tömve a terem, forróság, de nem csak a nagy meleg miatt. Történelmet alkot a helyi közösség. Kívántam, hogy legyenek elkötelezett munkatársak, akik a premontrei közösség szellemiségében tudnak nevelni, legyenek mindig gyermekek, akiket a szülők bátran bíznak az iskolára. Az iskolára, amely a szabadság helye kell, hogy legyen, valamint a toleranciáé, az egymás kölcsönös elfogadásáé. Kívántam, hogy az iskola történetében az elrabort 40 év jelentéktelen epizód legyen csupán.”

E sorok írója – Korzenszky Richárd atya, aki akkoriban az egyházi iskolák újraindításának kormány megbízottja volt – éppen 20 évvel ezelőtt, 1992. augusztus 30-án vetette papírra ezeket a gondolatokat naplójába. Bizony 20 éves már az újraindult iskola, 88 éves, ha a Premontrei Gimnázium gödöllői működésének kezdetétől, 1924-től számítjuk. Gergátz Elemér – az akkori földművelésügyi miniszter – mondta 1992-ben, az egyetem színháztermében, ahol az évnyitó ünnepség zajlott, hogy „ami most történik, az még csak embrionális állapot. Fejlődnie kell az intézménynek.” Valóban. 1992-ben 2 osztály 60 tanulóival és 9 tanárral kezdte meg működését a Premontrei Gimnázium. Ma 17 osztály, mintegy 550 diák és 65 tanár jelenti az iskolaközösséget.

Tavasszal, március 6-án, Fényi Ottó atya halálának 10 éves évfordulóján emlékeztünk meg róla, a rend és az iskola újjászervezőjéről, és a gimnázium azóta eltelt 20 évéről. Az ünnepségen Ottó atya élettörténete elevenedett meg a kivetítőn fényképek, dokumentumok és filmrészletek formájában – egyebek mellett az előbb említett Veni Sancte egy részlete is látható volt. Eztán Péter atya emlékezett vissza a rend újjászervezésének kezdeti korszakára, majd az új iskola 20 éves története következett fényképek és a diákok által készített kisfilmek segítségével.

Az öregdiák újság ez évi őszi számában a gimnázium életének tavaszi-nyári, valamint évkezdő eseményei kerülnek terítékre, amely színes összeállításból én a teljesség igénye nélkül három írásra hívnám fel a Tisztelt Olvasó figyelmét. Az egyik a gimnázium tanulóinak a Rákóczi Szövetség támogatásával március 15-én megvalósult nagyváradi látogatásáról szól, ahol a Szent László Katolikus Gimnázium diákjaival együtt ünnepelték meg a '48-as forradalom és szabadságharc évfordulóját. Ezt követően a házigazda diákok kalauzolója mellett ismerkedtek meg Nagyvárad nevezetességeivel. A másik érdekesség a kenutúra. Amiben nem a kenu a különleges, hanem a résztvevők. A tanárok ugyanis már évek óta szerveznek ilyen a diákjaiknak, de most a tanárok fogtak össze, és a családtagjaikkal együtt kenuztak a Kis-Dunán, meglátogatva Gödöllő testvérvárosát, Dunaszerdahelyet is. A harmadik cikk ajánlat a Premolimpia. Május 24-én a londoni olimpia tiszteletére szerveztünk egy olimpiai projektnapot, ahol volt olimpiai láng, olimpiai lobogó és tizenégyféle program. Sokszínű fizikai, szellemi, ügyességi, egyéni és csapatverseny tette változatossá a napot, amelyről készült egy Premi Híradó, illetve az iskola honlapján egy online újság is. A fentiekben ajánlott cikkekhez és az iskola életéről szóló egyéb írásokhoz is tartalmas, kellemes időtöltést kívánok mindenkinek.

Bárdy Péter igazgató

A gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnázium tanulóinak utazása Nagyváradra (2012. március 15.)

Iskolánk, a gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnázium 44 tanulója 2012. március 15-én a határon túlra, Nagyváradra látogatott, hogy a Szent László Katolikus Gimnázium tanulóival emlékezzenek nemzeti ünnepünk alkalmából.

A Szent László Katolikus Gimnáziumban, újdonsült testvériskolánkban, az ünnepi műsort tekintettük meg, amelybe egy vers és egy dal erejéig mi is kivettük a részünket, hiszen Tóth Benedek Ernő 11. a osztályos társunk Petőfi Világosságot című versét szavalata el, míg Kovács

60. érettségi találkozó

A Premontrei Öregdiákok Egyesületének 1989-ben történt megalakulása idején legfiatalabb osztálya a **60** évvel ezelőtt, 1952-ben érettségizetteké. Ennek a 8 év során *fölöttébb változó összetételű osztálynak* a nevében emlékezem pár mondatban. Az 1944. szeptember 5-én az I. osztályba beiratkozott tanulók még alig ismerkedtünk meg, amikor a tanítás október végén – a közeledő front miatt – megszakadt. Folytatására csak 1945 májusában került sor, mégpedig – a januártól fogolytáborrá vált, használhatatlan gimnáziumi épületek helyett – a volt polgári iskola (ma Városi Múzeum) épületében. Ekkor azonban az induló osztályunkból *többen már nem tértek vissza*.

A személyes sorsomat egy alapvetően meghatározó, feledhetetlen emlékemet legyen szabad most itt megemlítenem. Az első latin „ex temporale” dolgozatunk eredményhirdetése előtt, az impulzív Sallai Jákó osztályfőnök úr felindultan, hangos szóval hozta tudomásunkra elégedetlenségét. Kis szünet és mély sóhaj után felcsattant: „Melyik az a Varga István?” Alig mertem lábaimra felállni. Azt vártam, hogy rám kiált. Ehelyett – szinte suttogva – csak ennyit mondott: „Ez volt a legjobb!” Ma is úgy érzem: ez az önbizalmat sugalló mondat adott erőt tanulmányaim folytatásához. A csonka tanévet záró tedeum és a bizonyítványosztás Máriabesnyőn történt 1945. július 14-én. A gimnázium épületének rendbetételét követően, '45 őszén eredeti tantermünkben folyhattak az órák.

A IV. osztályunk befejezésekor, 1948 júniusában történt a rendek felosztása. Ezt megelőző néhány hete készült tablónkon első osztályfőnökünket 55-en vettük körül. Ezen a nyáron már közülünk is *többen távoztak* (a fővárosba, vidékre, külföldre); 1949 őszétől legtöbben az Állami Ady Endre Gimnáziumnak átnevezett tanintézetünkben maradtunk. 3 évi német nyelvtanulás után helyébe az orosz vezeték be. A második osztályfőnökünkkel, a civil történelem szakos Görgényi Lászlóval 1950 júniusában készült tablón már csak 42-en vagyunk.

Az Agrártudományi Egyetemnek Budapestről Gödöllőre telepítése következtében *osztályunk véglegesen többfelé szóródott*: A többség az aszódi és a mátyásföldi gimnáziumnak lett VII. (ill. 3.) osztályos tanulója. Aszódra 1951-ben páran szintén Mátyásföldre jöttek át a VIII. (4.) osztályba, ahol 1952-ben érettségiztünk a Mátyásföldi Corvin Mátyás Gimnáziumban. Két osztályban az 1950. évi gödöllői osztályból csak 8 leány és 15 fiú maradt együtt. A többiek lakóhelyük közelsége szerint más budapesti vagy vidéki, ill. külföldi gimnáziumban fejezték be középiskolai tanulmányaikat.

Az eredeti premontrei osztály összetételének *többszöri változása* magyarázhatja talán azt, hogy – a 8 éven át ugyanazon falak között élő öregdiáktársainkhoz képest – közöttünk kevésbé szoros kapcsolat alakult ki, s kevesen élünk az évenkénti Szent Norbert-napi találkozás lehetőségével.

Dr. Varga István

Nagyváradai beszámolók

A Szent Norbert ünnepen elhangzott beszámoló rövidített szövege

Öregdiák Egyesületünk pozitív megvalósításaiából csupán néhányat említek: tizennegyedik alkalommal rendeztük meg a középiskolák 3 fős csapatai számára a dr. Károly Irén művelődéstörténeti vetélkedőt. Ezzel elősegítjük, hogy minél szélesebb körben kerüljön a köztudatba jeles, európai hírű fizikusunk munkássága és eredményei. A VARADINUM Ünnepi hét rendezvényein ez évben Juhász Gyula emlékműsort szerveztünk, halálának 75 évfordulója alkalmából, közösen a Szent László Gimnázium növendékeivel. Egyéb-ként Juhász Gyula 1908-11 között a Főgimnáziumunk tanára volt, Ugyanakkor sokoldalú költő, újságírói tevékenysége mellett a Holnaposok mozgalmanak szervező motorja volt. Sikeres pályázataink segítségével a múlt év októberében és decemberében két kiadvány szerkesztésében vállaltunk szerepet. Találkozóinkat továbbra is havonta tartjuk, amelyekre gyakran meghívunk egy-egy neves előadót különböző témakörökből.

Pásztai Ottó

A Nagyváradai Premontrei Öregdiákok Egyesületének Eseményei 2012. március-szeptember:

- Pásztai Ottó előadásai a premontrei szellemiségről, a Nagyváradai Premontrei Kanonokrend és a Várad-hegyfoki Prépostság Főgimnáziuma és a Királyi Jogakadémia történetéről, Bernard Le Calloc'h francia professzor, a jeles Kőrösi Csoma Sándor kutató életéről és tevékenységeiről;
- a XXI. Festum Varadinum ünnepi hét keretében, egykori nagyváradai premontrei tanár, Juhász Gyula verses-zenés emlékműsora a Szent László Iskolacsoport tanár és diákjaival,

-Egyesületünk tagjai számos rendezvényen is részt vettek (pl. Tempfli József ny. püspök arany-miséje; Tauszik Alajos H. József az egykori Premontrei Főgimnázium utolsó igazgatója halálának 20. évfordulójára megemlékező gyászmise és egyéb más rendezvények). *Szebeni Lajos*

20 éve kezdődött (újra)

„Az ünnepség az egykori kápolnában, a mostani színházteremben zajlik. Tömve a terem, forróság, de nem csak a nagy meleg miatt. Történelmet alkot a helyi közösség. Kívántam, hogy legyenek elkötelezett munkatársak, akik a premontrei közösség szellemiségében tudnak nevelni, legyenek mindig gyermekek, akiket a szülők bátran bíznak az iskolára. Az iskolára, amely a szabadság helye kell, hogy legyen, valamint a toleranciáé, az egymás kölcsönös elfogadásáé. Kívántam, hogy az iskola történetében az elrabolt 40 év jelentéktelen epizód legyen csupán.”

E sorok írója – Korzenszky Richárd atya, aki akkoriban az egyházi iskolák újraindításának kormány megbízottja volt – éppen 20 évvel ezelőtt, 1992. augusztus 30-án vetette papírra ezeket a gondolatokat naplójába. Bizony 20 éves már az újraindult iskola, 88 éves, ha a Premontrei Gimnázium gödöllői működésének kezdetétől, 1924-től számítjuk. Gergátz Elemér – az akkori földművelésügyi miniszter – mondta 1992-ben, az egyetem színháztermében, ahol az évnyitó ünnepség zajlott, hogy „ami most történik, az még csak embrionális állapot. Fejlődnie kell az intézménynek.” Valóban. 1992-ben 2 osztály 60 tanulóival és 9 tanárral kezdte meg működését a Premontrei Gimnázium. Ma 17 osztály, mintegy 550 diák és 65 tanár jelenti az iskolaközösséget.

Tavasszal, március 6-án, Fényi Ottó atya halálának 10 éves évfordulóján emlékeztünk meg róla, a rend és az iskola újjászervezőjéről, és a gimnázium azóta eltelt 20 évéről. Az ünnepségen Ottó atya élettörténete elevenedett meg a kivetítőn fényképek, dokumentumok és filmrészletek formájában – egyebek mellett az előbb említett Veni Sancte egy részlete is látható volt. Eztán Péter atya emlékezett vissza a rend újjászervezésének kezdeti korszakára, majd az új iskola 20 éves története következett fényképek és a diákok által készített kisfilmek segítségével.

Az öregdiák újság ez évi őszi számában a gimnázium életének tavaszi-nyári, valamint évkezdő eseményei kerülnek terítékre, amely színes összeállításból én a teljesség igénye nélkül három írásra hívnám fel a Tisztelt Olvasó figyelmét. Az egyik a gimnázium tanulóinak a Rákóczi Szövetség támogatásával március 15-én megvalósult nagyváradi látogatásáról szól, ahol a Szent László Katolikus Gimnázium diákjaival együtt ünnepelték meg a '48-as forradalom és szabadságharc évfordulóját. Ezt követően a házigazda diákok kalauzolója mellett ismerkedtek meg Nagyvárad nevezetességeivel. A másik érdekesség a kenutúra. Amiben nem a kenu a különleges, hanem a résztvevők. A tanárok ugyanis már évek óta szerveznek ilyet a diákjaiknak, de most a tanárok fogtak össze, és a családtagjaikkal együtt kenuztak a Kis-Dunán, meglátogatva Gödöllő testvérvárosát, Dunaszerdahelyet is. A harmadik cikk ajánlat a Premolimpia. Május 24-én a londoni olimpia tiszteletére szerveztünk egy olimpiai projektnapot, ahol volt olimpiai láng, olimpiai lobogó és tizennégyféle program. Sokszínű fizikai, szellemi, ügyességi, egyéni és csapatverseny tette változatossá a napot, amelyről készült egy Premi Híradó, illetve az iskola honlapján egy online újság is. A fentiekben ajánlott cikkekhez és az iskola életéről szóló egyéb írásokhoz is tartalmas, kellemes időtöltést kívánok mindenkinek.

Bárdy Péter igazgató

A gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnázium tanulóinak utazása Nagyváradra (2012. március 15.)

Iskolánk, a gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnázium 44 tanulója 2012. március 15-én a határon túlra, Nagyváradra látogatott, hogy a Szent László Katolikus Gimnázium tanulóival emlékezzenek nemzeti ünnepünk alkalmából.

A Szent László Katolikus Gimnáziumban, újdonsült testvériskolánkban, az ünnepi műsort tekintettük meg, amelybe egy vers és egy dal erejéig mi is kivettük a részünket, hiszen Tóth Benedek Ernő 11. a osztályos társunk Petőfi Világosságot című versét szavalata el, míg Kovács

Boróka 12. a osztályos tanuló katona dalokat énekelt. Az ünnep méltóságát emelte, hogy nagyváradi, debreceni (Svetich Gimnázium) és gödöllői diákok együtt emlékeztek 1848/49 hőseire.

Ezután a három iskola tanulóival és tanáraival együtt Nagyvárad legszebb nevezetességeivel ismerkedtünk meg. Előbb az Ady múzeumot néztük meg, majd a Szacsvay-szobornál emlékeztünk a hősökre, ahol a Magyar Nemzeti Tanács és az RMDSZ városi ünnepségei is zajlottak.

Városnézésünk során megismerkedtünk a Fekete Sas szálloda üvegablakaival, üvegtetőivel, majd a Szent Bonifác ereklyéjét őrző Szent László király templomával. Ezt a templomot a nagyváradi nép élőlánca, szeretete védte meg a kommunizmusban, amikor el akarták vinni a helyéről. A színház és a főutca jellegzetes épületeinek megtekintése után Petőfi Sándor szobránál helyeztük el koszorúinkat.

Ezután a kanonok sorra és a Székesegyházba vett az utunk, ahol megtekintettük Szent László hermaját, ami a győri ereklyetartó másolata, majd a püspökség épületének dísztermét néztük meg, ahol a püspöki titkár úr mesélt a kenyérbéllel megtisztított Szent László életét bemutató freskókról. Látogatásunkat a premontrei templom részletes megtekintésével zártuk.

Nagyváradi utazásunk lehetőséget teremtett a határainkon kívül élő magyarsággal ünnepelni, életükbe betekinteni, megtapasztalni Nagyvárad utcáin sétálva, hogy milyen magyar kokárdával a szívünkön, a szívünkben itt magyarnak lenni. Ezúton is köszönjük a Rákóczi

Szövetség segítségét, hogy diákjaink egy csoportjával ezeket az élményeket megoszthattuk.
Gödöllő, 2012. április 04.

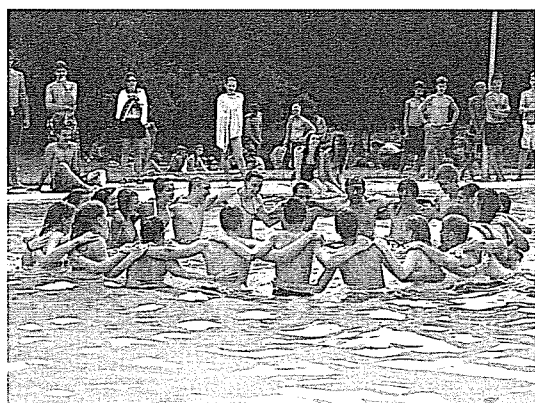
Takácsné Elek Borbála

Nagytábor

Táboroztunk! Idén újfent Bernecebaráti volt az úti cél. 2012. augusztus 20. reggelén izgatottan indultunk iskolánk parkolójából. A megrendelt két busz zsúfolásig tömve volt lelkes táborozókkal, szám szerint 112 fővel, akik az utazás alatt örömmel mesélték nyári élményeiket, s persze a gólyákat se felejtük ki a sorból, akik hamar új barátokra tettek szert. Megérkezve furcsa kép tárult elénk, s lassan értelmet nyert a fehér lepedő levélben kért cipelése is. Két istenünk (táborvezetőnk) „lepedoszba” burkolózva okozta az első megdöbbenést, majd nevetést is. De nem sokáig élvezhettük a látványt, hisz jött az első utasítás is, méghozzá alakzatba rendeződés, és a „Hellészpontosz” szó skandalizálásával történő bevonulás az istenek hegye elé. Meghallgatva Zeusz (Szőnyi Gergely tanár úr) rendelkezéseit, az isteneinket megszemélyesítő tanáraink és az öregdiákok bemutatását követően birtokba vehettük a szállásunkat is. A helyi általános iskola volt a színhely, az osztálytermek pedig a hálósobák. A bátrabbak az általuk hozott sátrakba telepedtek, míg az

óvatosabbak az épületet választották. Nem sokáig volt nyugtunk, hisz „lepedoszba” öltözve kellett újfent az istenek elé járulnunk. A csapatok beosztása után kezdetét vette az első csapatfoglalkozás, a „lepedoszok” díszítése. Ezekre az adott isten jellegzetes jelképei és a csapatok megbeszélte dekorációja került. Jó társaságban hamar telik az idő, így vacsora előtt nem maradt más, mint az elkészült „lepedoszok” bemutatása. A finom éték után pedig tűzifát gyűjtöttünk a tábortűzhöz, mely körül együtt énekeltünk, illetve a csapatkiáltásnak is ez volt a helye, aminek ráadásul még a hangerejét is megmérték. Estére már mindenki kellemesen elfáradt, így jól esett a pihenés.

Reggelente különböző kellemes vagy esetenként éppen kellemetlensége miatt felkelésre ösztönző zenebona ütötte meg fülünket. És persze a reggeli tornákat sem szabad elfelejtenünk. Megtudva a második napi programot rögtön felcsillant a szemünk, hisz strand következett, de nem a helybeli Poszeidón Beach-en. Keményen megdolgoztunk azért, hogy eljussunk a kemencei strandra, hiszen túráztunk. Ki a hosszabb útvonalon, ki a rövidebben próbált szerencsét. A strandon a kezdetleges borús idő ellenére nagyon jó hangulat kerekedett, bár az első órákban még csak a rövidebb úton túrázók voltak ott. A másik csoport megérkezésével vált teljessé a délután, s ember nem maradt szárazon. Rengeteg játék, szórakozás, csocsó-meccs után sajnos vissza kellett indulnunk. De nem csüggedtünk, hisz tudtuk, hogy a napnak még nincs vége.

Ahogy teltek a napok, egyre tartalmasabb programok következtek, és kezdtek összefolyni az események. Éjszakai tábortűzörzés, perzsa támadás szintén az éj közepén, röplabdabajnokság, ahol még az istenek is póru lártak. Az egyik este, még lányuralom is kerekedett, hisz a fiúknak kint kellett tölteniük egy éjszakát a szabad ég alatt, míg mi bent adtunk számot gyermekekkel kapcsolatos ismereteinkről, illetve még egy filmet is megnéztünk a tornateremben. Másnap reggel a megfáradt fiúkat kókuszgolyóval vártuk, akik cserébe gyönyörű virágokkal hálálták meg kedvességünket. A napok folyamán kaptunk egy-egy plüss bárányt, amit a csapat válthatott be különböző isteneknél számos kedvező dologra, mint például egy feladatban megkapható maximális pontszámra, vagy egy másik csapat addigi pontjainak elrablására, de a boltba való eljutáshoz is áldozatot kellett bemutatnunk. Akadálytúrán is voltunk csapatainkkal, ahol aztán nem kímélték minket, volt ott kútfúrás, háromfejű kutya kicselezése, de még csónaképítés is természetes anyagokból.

Sajnos gyorsan telt az idő, ennek ellenére a lelkünket sem hanyagoltuk el, hiszen reggel, este és az étkezések előtt imádkoztunk, hálát adtunk, és Szőke Gábor atya gondolatait is meghallgathattuk. Az utolsó este következett a táborra reflektáló fergeteges produkciók bemutatása, illetve egy kis táncház is. Végül a diszkó is helyet kapott a programok között. Mindeközben kissé odébb a szemfülések még néhány isten, illetve lelkes diák muzsikáját is élvezhették.

Az utolsó reggel kis engedményt kaptunk, így csak 9-kor volt az ébresztő, mely után puszi-fight következett. Elfogyasztva a finom ebédet, rendet teremtettünk magunk után, s következtek a csapatok közti versenyek eredményhirdetése, illetve az istenek kegyesen félistenekké tettek meg minket. Búcsút mondtunk egymásnak, és indultunk vissza, ahol már vártak a kíváncsi szülők. Ezúton szeretnénk köszönetet mondani a felügyeletet biztosító tanároknak, illetve az öregdiákoknak, valamint mindenki másnak, aki segítségével hozzájárult a tábor létrejöttéhez. Isten fizesse meg nekik, s reméljük, jövőre ugyanitt, ugyanekkor.

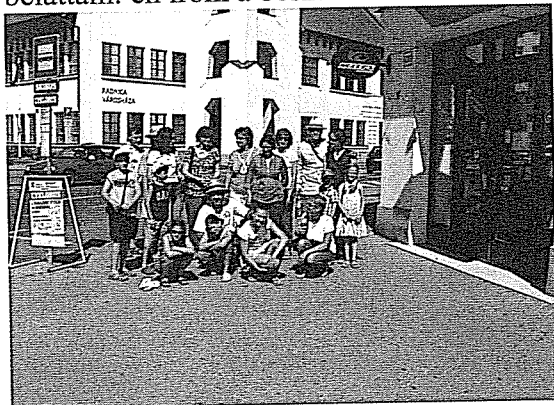
Lukács Adrienn (9. c)

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI GIMNÁZIUM TANÁRI KENUTÚRÁJA (2012. JÚLIUS 5-10.)

Pozsony - Révkomárom

Mindenknek a csapolt Kofola az oka. Józan ember különben nem vállalja önként, hogy úti beszámolót ír egy kis-dunai kenutúráról. De hát oly boldogan ültünk a révkomáromi termálstrand büféjében, nyalogatva kisebb-nagyobb úti sebeinket és söreinket, s persze büszkén felelevenítve

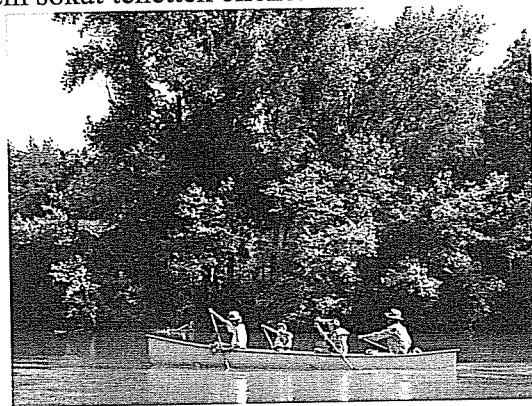
hőstette avanszált túraélményeinket is. És ezt a kegyelmi pillanatot remek ritmusérzéssel használta fel kitűnő szervezőnk és vezetőnk Pál Zsolt tanár úr, s osztotta ki a még hátralévő tennivalókat. Szigorúan önkéntes alapon. S mivel nagy részben szállította ő családom csomagjait, könnyen beláttam: én írom a beszámolót.

Nem baj, ha nem egy sötét, éjszakai etappal kezdünk.

Induló 20 fős csapatunk – 7 gyermekkel az élen – tehát az első napon már délután fél öt körül hajókba is került. Persze a szakavatottabb kollégák, mint Pál házaspár és Réka lányuk, Seres házaspár, Korosa házaspár, illetve Dunai Zsolt tanár úr mindjárt jó irányba tudtak beülni és evezni, míg a gyakorlatlanabb és több gyermeket vivők, mint Ákoshegyi család, Annus házaspár és a Nándori család némi megilletődöttséggel vágtak neki az első kb. 20 kilométernek. Remek összerázó szakasz volt ez. Az izmok és idegek bemelegítése: a tenyerek szoktatása az evezőkhöz, illetve egy komolyabb ízelítő a viharban való, röpfohászokkal teli evezésből, majd az este kilenc óra körüli boldogító megérkezés a jókai cölöpösmalomhoz. A kemping lakói tapssal fogadták az ázó-fázó csapatunkat. Nem csoda, hogy kifáradtan, de jól aludtunk az éjszaka. Még a hajnal ötig bormámorosan játszó szomszéd kürtösök és trombitások sem sokat tehettek ellene.

Másnap napsütéses jókedvvel és energiával vághattunk neki a kiszabott penzumnak. Tudtuk, a legnehezebben már túl vagyunk, hisz sokkal hosszabb szakasz már nem igen lesz, viszont ha valami fatális dolog nem szól közbe (nem szólt!), nem délután fél öt körül fogunk a továbbiakban hajóra szállni. Így miután összerámoltuk felszerelésünket, s autóinkkal eljuttattuk csomagjainkat a következő szálláshelyre, átadhattuk magunkat a lassú csordogálás, evezgetés, fürdőzés, beszélgetés örömeinek. Kevés olyan tevékenység van, amely felér azzal, amikor a kenuk összekapaszkodva csordogálnak a csodálatos madarakkal, vidrákkal, halakkal és növényekkel teli környezetben.

Éjszakai szálláshelyünk ezúttal Tallós külterületén, gyönyörű napraforgóföldek ölelésében volt. A szokásos feladatok elvégzése mellett tapintani lehetett a vadkempingezés kihívásait. De csak a kezdet nehéz. Amint visszaérkezett az első ember a napraforgósból, bizonyossággá lett, hogy van élet az angol wc-n kívül is. Az éjszakát megfogyatkozva aludtuk át, mert a Seres házaspár másnap lánykájuk örömteli diplomaosztójára volt hivatalos, de megígérték, hogy hamar visszatérnek. Mi pedig a harmadik napnak vágtunk neki, melynek végén a nyárasdi kempingbe érkeztünk. Az evezést nagy versenyek jellemezték. Gyermekeinkben és Imi bában olthatatlan vágy élt az első kenu hely birtoklására, s persze a férfiaknak nem kellett kétszer mondani, hogy verseny van. A három felnőttel (Dunai Zsolt és Annus házaspár) vonuló kenu persze nehéz volt utolérni, de ott is mutatkoztak evezési stílusbeli különbségek - kedves csipkelődésük pedig mulattató volt. Nyárasdon - nagy örömeinkre - csatlakozott hozzánk az erősítés: Böbe, Kati és Erzsi néni, s ide tért vissza a Seres házaspár is. Így már teljes létszámban vehettünk részt a dunaszerdahelyi magyar nyelvű szentmisén, s járhattunk röviden körbe a városban.

Ezen a napon ismét délután, de friss erővel vágtunk neki negyedik napi szakaszunknak, mely végén a Vághoz érkeztünk. Ez az a szakasz, amit minden résztvevő megtett. A gyermekeink Csilla nénitől hallhattak „fejből meséket”, leányaink saját indulót énekeltek, asszonyaink sütkeztek a napon, míg a férfiak a kormányos helyeken ábrándoztak a vízben úszó hideg sörökről. Bár a hidak pilléreit nem mindenkinek sikerült elsőre kikerülnie, azért igazi idill volt! Ráadásul az esti vadkempingünk Gútán a híd lábainál sem hozott szúnyoginváziót. Az esti tábortűz hosszúra nyúlt, s érezvén, hogy végére érünk az útnak, elkezdtünk anekdotázgatni élményeinkről. Itt ünnepelethettük az Annus házaspár házassági évfordulóját is. Éjszaka néhányan a homokos parton „bivakoltunk”.

Reggelre beborult, kicsit csepergett. Ákoshegyi és Nándori anyuka, illetve Annus Kata a gyerekekkel autókkal tették meg az asznapi utat. A Vágon tehát csak felnőtt kenusok teljesítették az utolsó szakaszt. A kenuban gyermekmese ugyan már nem volt, de volt helyette más. Erzsi néni felügyelete alatt nagyokat fürdöttünk, és egy kicsit mi magunk lettünk gyermekek. Ismét egy nagyon jó hangulatú szakaszt teljesítettünk Révkomáromig, itt már várt minket a kenuszállító autó. Mi pedig visszatértünk kényelmesebb életünkbe, hisz a kempingben meleg vizes zuhany, világítás, termálfürdő várt. De itt még lecsaptak ránk a szúnyogok, meg-

bosszulva, hogy gyermekeinkkel hosszas focimeccset játszottunk az élősködők éjszakázó helyén.

Az éjszaka elteltével utolsó napunkhoz érkeztünk. A városnézés és hazaindulás előtt mindenki testhezálló elfoglaltságot keresett a termálfürdő adottságait kihasználva. Volt, aki fejesugrást tanult, volt, aki hát- vagy mellúszást; volt, aki a gyerekeket dobálta a vízbe, s volt, akit a gyerekek dobáltak a vízbe; volt, aki a meleg termálvízben áztatta magát, s volt, aki a Kofola bűvöletében osztotta még a feladatokat...

Sok ilyen élményeket szeretnék a családomnak! Köszönjük Zsolt és Erika!

A túra résztvevői: Pál Zsolt, Erika és Réka, Dr. Seres István és Csilla, Korosa Imre és Györgyi, Annus Péter és Kata, Ákoshegyi Zsolt, Emőke, Solt és Ákos, Wirnhardtné Matolcsy Erzsébet, Sárdi Erzsébet, Dombóvári Kati, Dunai Zsolt, Nándori Gergely, Kata, Hanna, Emma, Flóra és Levente.

Premolimpia

Május 24-én fellobbant az olimpiai láng. Na, nem Londonban, az még hatvannégy nap, hanem a Premontrei Gimnázium udvarán. Felsorakoztak a csapatok a zászlóik alatt, Kinde Vanda junior VB-n szereplő tájfutó diákunk meggyújtotta a lángot, felkúszott a zászlórúdra az olimpiai lobogó, és kezdetét vette a *Premolimpia*. Erdélyi Zsuzsa néni főszervezésében 39 sportág helyett az iskola diákjai tizennégy program közül választhattak, melyek a legváltozatosabb feladatok elé állították a versenyzőket. A közös pont az olimpiá volt, valamilyen módon mindegyik program az olimpiákhoz, azok történetéhez, legendáihoz, sportágaihoz vagy akár technikai hátteréhez kapcsolódott.

A legnagyobb tömeget az *akadályverseny* mozgatta meg, ahol tízfős csapatok keltek versenyre egymással az *erdei tornapályaként* ismert erdős területen az iskola mögött. A csapatoknak végig kellett haladniuk tíz ellenőrzőponton, ahol természetesen a tanárok és a segítők a legkülönbözőbb feladatokkal várták őket. A fizikai kihívások közé tartozott a rollerezés, az íjászkodás, a mocsárjárás nevű játék, de az elmét is megtornáztatták az olimpiai helyszínekre, kabalákra vonatkozó kérdések.

Az *olimpiai csapatversenyen* hatfős csapatok indulhattak, akiket testi erőt próbáló feladatok vártak. A klasszikus kihívások mellett, mint váltófutás és a kötélhúzás, tréfás feladatok is voltak, például tornász gerendán szivacs kardokkal kellett harcolni. Az egyensúlyérzéknek a *parasztolimpia* nevű programban is nagy szerepe volt, ahol többek között gólyalábkészítés volt a feladat, a hosszú falábakat nem volt elég összeszögezni, természetesen járni is kellett velük.

A testi kihívások egy különleges formáját képviselte az *ételvárás* nevű program, amelyben zöldségből, gyümölcsből kellett figurákat, életképeket elkészíteni. Az ínycsiklandozó karfiolok,

uborkák, paradicsomok és répák végül sportcsarnokká, mosolygós arccá, krokodillá álltak össze az ügyes diákok keze alatt.

De nem csak a test, a szellem is megtalálta az öt megillető feladatot a Premolimpián. A kreativitással és remek kezűgyességgel megáldott diákok képregényt, logót, kitűzött és babérkoszorút készíthettek. A legjobban sikerült alkotások az eredményhirdetésen gazdára is találtak.

Aki inkább a technikát hívta segítségül az alkotáshoz, az hagyományos fényképezőgéppel filmre fényképezhetett, és az elkészült képeket azonnal elő is hívhatta; így lépett elő az A épület második emeleti lány mosdója sötétkamrává.

A színjátszás szerelmesei a zárőnnepélyen két rövid olimpiai történet (1936-ból és 1984-ből) eljátszásával mutatták meg, mivel töltötték akkor az olimpiai napot.

A *Statisztika* és a *Kvíz-készítő* csapatok feladata a szellemi olimpia keretei közé illik. Előbbiek fáradhatatlanul járták a várost, hogy reprezentatív mintát gyűjtsenek Gödöllő lakosainak olimpiai ismereteiről. A kvíz-készítők is az ismereteket tesztelték, de most az iskola diákjai és tanárai adhattak számot műveltségükről. Az általuk készült teszt felkerült az iskola honlapjára, és a következő napokban ezt bárki megoldhatta. A legtöbb helyes választ adó diák a Szent Norbert-napi programok keretében vehette át megérdemelt jutalmát.

A Premolimpia eseményeit természetesen meg is örökítettük. Fényképezőgéppel és kamerákkal felszerelkezett diákok és tanárok járták a helyszíneket, melynek az eredménye a napot bemutató *Premi Híradó* lett. Külön csapat számolt be a projektnapról, egy, az iskola honlapjáról letölthető újság formájában. Délután egy órára értek véget a feladatok, ekkor vette kezdetét, ahogy

az már egy olimpián lenni szokott, a hivatalos zárőnnepély. Minden csapat beszámolt arról, hogy mivel töltötte a napot, bemutatta az elkészült szellemi, fizikai vagy ehető termékeket, legyen az mosolygó szendvics, gólyaláb, kitűző vagy színielőadás.

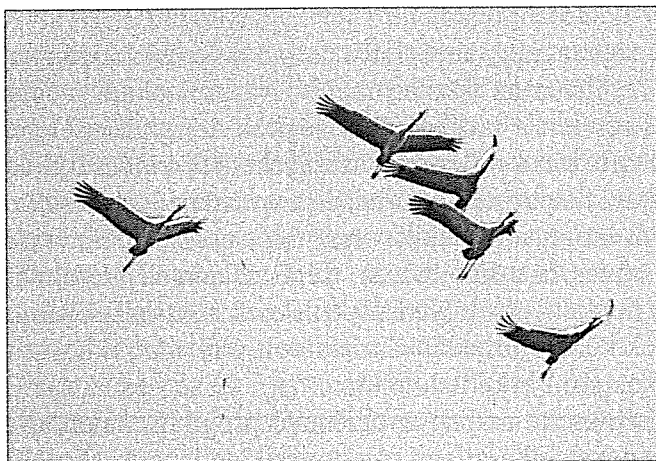
A nap megkoronázásaképp a rendezők valódi dobogóval és a diákok által készített érmeikkel díjazták az *akadályverseny* és az *olimpiai csapatverseny* legjobb eredményt elérő versenyzőit, majd babérkoszorúval tüntették ki az iskola kiemelkedő sportteljesítményt nyújtó diákjait.

Vancsó Éva

Októberi darvászás a Hortobágyon

Október 20-án a Premi és a Líceum vállalkozó diákjai, kiegészülve még más iskolák tanulóival, közösen indultunk a Hortobágyra madármegfigyelésre. Az indulás reggelén már nagyon izgatottan ébredtünk: tényleg olyan sok daru lesz, mint ahogy azt híresztelik?

Buszos utunk első megállóhelye a nemzeti park Nyugati Fogadóházánál volt. Itt nem időztünk sokat, csak megvettük a szükséges belépőkártyát a nemzeti park területére, majd rövid időn belül

indultunk is tovább. Első gyalogtúránk Kócs-újfaluról vezetett a Góréstanyához. A közel 5 km-es séta közben megfigyelhettünk számos különleges madárfajt. Már rövid séta után megláttuk az első madárcsapatot: nyári ludak húztak az égen hangos gágogással. Láttunk még ezüsthán éneklő sordélyt, az égen köröző egerészölyvet. A pocsolyák menti sárban daru, szürke gém és öznyomokat véltünk felfedezni. Majd eljutottunk a Góréstanyához, ahol egy madármenhelyet működtetnek. Sérült ragadozó madarakat próbálnak meggyógyítani, szaporítani, illetve visszaengedni a természetbe.

A volierek szűk résein keresztül közelről figyelhettünk meg kerecsensólymokat, parlagi sasokat,

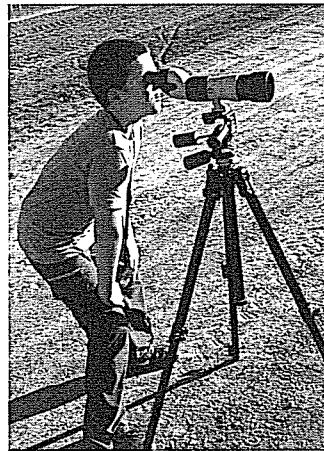
békászó sast és pusztai ölyvet. Sajnos nem sokáig gyönyörködhattunk a bennük, pedig igencsak szépek voltak, de mivel tavasszal szabadon szeretnék őket engedni, ezért nem zavarhattunk sokáig, nehogy megszokják az ember közelségét. Visszatérőben egy kunhalom tetejéről leskelődve találkoztunk az első darucsapatokkal.

A nap második túrája a Hortobágyi-halastó rendszernél volt. Útközben bepillantottunk a halastavon működő madár-gyűrűző állomás munkájába is. Éppen tengelicet, kékcinegét és foltos nádi poszátát gyűrűztek, a madarakat mi engedhettük el. Felmásztunk valamennyi madár-megfigyelő toronyba, ahonnan nyári ludakat, nagy lilikeket, kárókatonákat és számos récefajt figyelhettünk meg. Az út végén a Kondás nevű halastónál telepedtünk le. Itt egy hatalmas nádas fogadott bennünket, melybe egy széles pallósor vezetett be, végén fedett madár lessel. Itt vártuk, hogy megérkezzenek a kukoricaföldekről az éjszakára behúzó darvak. Érkezésükig újabb érdekes madárfajokat figyeltünk meg, mint például az óvatosan halászó nagy kócsagot és a hosszú görbe csőrével az iszapban turkáló nagy pólingokat. Nem kellett sokáig várni a darvak érkezésére sem. Amint a Nap elkezdett lenyugodni, egyszer csak a távolban felemelkedett a horizont. Darvak ezrei indultak meg a halastó felé. Annyit láttunk, amennyit elképzelni sem tudtunk, úgy özönlöttek oda hangos krúgatással.

A halastó bejáratánál várakozó buszunkhoz már sötétben, holdfénynél gyalogoltunk vissza. A tóra letelepedő darvak zajongása sokáig elhallatszott hozzánk.

A kirándulás óriási élmény volt számunkra. Jövőre is biztosan elmegyünk.

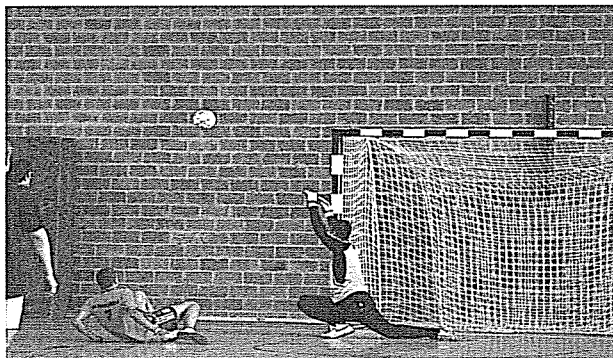
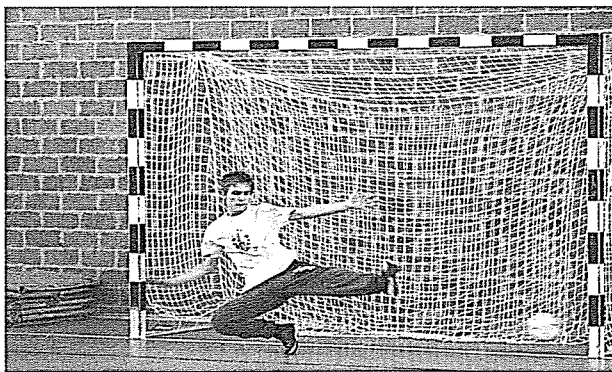
Heimrich Róbert és Dudás Bertalan, 6. a osztály

12h foci

Idén is megrendezésre került szeptember utolsó szombatján az immár hagyományosnak mondható 12 órás futballbajnokság. 28 csapat képviseltette magát az iskola minden jelenlegi és régi osztályából. A bőr fél napig történő rúgása mellett persze a hangulat vidám volt: amíg a szurkolók hangja és a zene megtöltötték a stadiont, a konyhában lányok szorgoskodtak a kenyérkenéssel és a tea főzéssel. A hosszú csatározások végén pedig három győztest ünnepelhettünk: a kicsiknél a 8.a, a lányoknál a 9. a, míg a felső divízióban a 7 szilvafa FC elnevezésű öregdiák csapat vitte el a trófeát.

Pintér Richárd (11. a)

Némettábor – 2012

Április egyik hűvös vasárnapján buszra szálltunk, és este a hosszú út után végre Oberreute-be értünk. Itt volt ugyanis a szállásunk, ahol esténként nyugovóra tértünk. A nap többi részében azonban máshol jártunk. Hétfőtől szerdáig a Bodensee partján fekvő Bregenz nevű osztrák városban tanultunk németül, ott élő tanárok vezetésével. Bár egymás közt gyakran magyarul beszéltünk, és a bregenzi Schülerhilfe tanárai között is volt két magyar származású, mégis a gyönyörű városokról és érdekes látnivalókról német nyelven kaptuk az információkat.

Ugyanis délutánonként rengeteg helyen jártunk: Dornbirnben a természet és a technika múzeumában, Bregenz fölött a Pfänder nevű hegyen és az ottani alpesi állatkertben. Lindau-ban, a Bodensee méltán híres szigetén. Voralberg parlamentjében, ahol a tartomány politikai rendszerével ismerkedtünk. Meersburg és Sankt Gallen óvárosában a középkori házakat csodálhattuk meg. Egy

őskori cölöpház-múzeumban az őskori emberek életébe pillanthattunk be. Svájcban a Rajnai víz-sésnél a dübörögve alázóduló víz ereje nyűgözött le minket. Sőt, még a Neuschwansteini kastélyt is megnéztük. II. Lajos nagy műve után pedig hazafelé menet betértünk egy kis sajtüzembe, ahol orrfacsaró illatok terjengtek, de megismerkedtünk a sajtkészítés fortélyjaival.

Miközben a szálláson az ízletes reggelit vagy vacsorát fogyasztottuk, az ablakon kinézve mindig a hófödte csúcsokat láttuk. Ha pedig már a hóról van szó, az csak egyszer esett, és az is inkább eső volt, ami szintén csak néha szemerkélt.

Tehát kifejezetten jó időnek örvendtünk, ami kedvezett a kisebb túráknak, városnézéseknek és sétáknak, amelyek alkalmával a buszút közben elgémberedett lábainkat kinyújtóztathattuk. Esténként a napló megírása után csocsóztunk, beszélgettünk, szórakoztunk.

Azt gondolom, bárkit is kérdeznénk meg, mindenki jól érezte magát. Aki pedig nem volt ott, annak ajánlom, ha lesz, menjen el a következőre. Köszönjük Klári néninek, Timi néninek és Móni néninek, hogy ott lehettünk.

Szinvai Dániel (10. b)

Duisburgi diákok Gödöllőn

A duisburgi cserediákprogram már évek óta sikeresen működik. Ez az év sem volt kivétel. Iskolánk tízedikes diákjaiként már hosszú hetek óta vártuk, hogy szeptember 9-én megérkezzenek repülővel a cserediákok.

Természetesen nagyon izgatottak voltunk, mert nem mindenki tudta, hogy ki lesz a cserediákja. Az általunk elküldött német nyelvű bemutatkozásokon keresztül választották ki ugyanis, hogy kit

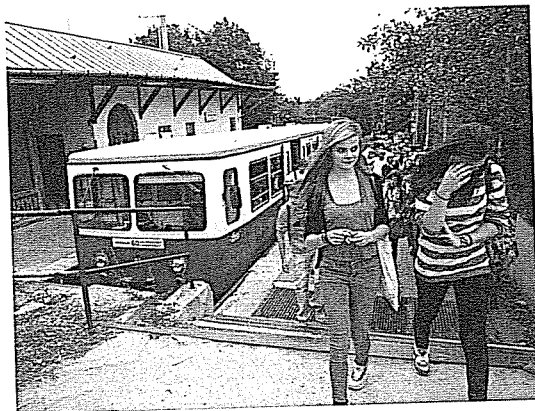

szeretnének cserediákként. Ámde az izgulásnak semmi értelme nem volt, hiszen nagyon barátságosak és alkalmazkodóak voltak, már az első perctől kezdve. Rögtön az érkezésük napján szerveztünk egy önálló programot a tanárok nélkül, ami nagyon jól sikerült, mert a többi cserediákkal is válthattunk néhány szót bowlingozás közben.

Az első napon meglátogattuk a Mátyás-templomot, s ezáltal nem maradhatott ki a budai vár sem a

repertoárból. A vendégek német idegenvezető segítségével megismerhették a templom történelmét, és a kilátás is nagyon tetszett nekik a várból. Délután egy kisebb bevásárlótúrát tettünk velük Pesten, mert akartak néhány emléktárgyat vásárolni családjuk és barátaik számára.

Kedden túrázni mentünk a János-hegyre, ami nem mindenkinek volt a kedvence; utána a libegőt jobban díjazták. Ennek ellenére azt mondták, mégis megérte a túra a kilátásért, amit az Erzsébet-kilátó nyújtott nekik. Ezek után pihenésképp a Margitszigetre mentünk, ahol bringó-hintóztunk. Ez nagyon nevetős, vidám délutánt eredményezett. A délutáni órákban a

Fekete Botond által szervezett partin szórakozott együtt az egész csapat. Ez nagyon emlékezetes élmény marad mindenki számára.

Szerda reggel a Széll Kálmán téren találkoztunk, majd utunk a Parlamentbe vezetett, ahol megcsodálhattuk az országház gyönyörű épületét. Délben a Láthatatlan kiállítást "tekinthettünk" meg, ahol a vak emberek mindennapjaiból kaptunk ízelítőt. Ez nem mindenki számára volt a legjobb érzés, mert többen megijedtek a sötétben, de később már csak nevettek ezen. Félelmük teljes mértékben érthető, hiszen nem volt egyszerű megszokni a folytonos sötétséget. Délután a Deák Ferenc térre vittük el őket, mert ez egy közkedvelt hely a fiatalok körében. Számukra nem volt ismeretlen, mert Duisburgban ők is járnak gyakran ilyen helyekre.

A következő napon iskolába jöttünk, az első három órára, hogy cserediákjaink betekintést nyerhessenek mindennapjainkba. Az órák számukra nem mindig voltak érthetőek, de némi fordítással világossá vált számukra, hogy miről is van szó. Az iskola után a Grassalkovich-kastélyba mentünk, ahol megismerhettük a kastély történetét. Az utolsó nap emlékezetessé tételére még egy közös programot szerveztünk, ahol felelevenítettük a hét eseményeit nevetéssel, de némi bánattal is vegyítve, mert senki nem akarta elhinni, hogy ez lenne az utolsó este. Nagyon közel kerültünk egymáshoz, így a néhány nap ellenére is.

Eljött sajnos a nem várt péntek, amikor már korán ki kellett mennünk a reptérre, és könnyek között váltunk el a diákoktól. Nemcsak a saját diákjainkat, de a többieket is nagyon megszerettük, ezért meglehetősen nehéz volt a búcsúzás.

Attól a naptól fogva emlegetjük fel folyton ezt a hetet, hogy mennyire jó volt, és tartjuk a kapcsolatot új barátainkkal. Mindannyian nagyon várjuk a találkozót a jövő év tavaszán Duisburgban, amikor mi kaphatunk betekintést az ő életükbe.

Horváth Kinga 10. a

ZENEI ESEMÉNYEK ISKOLÁNKBÓL

– tanár-diák együttzenélések –

Március hónapban több mint 300-an voltak szem- és fültanúi egy különleges eseménynek a Királyi Kastély lovardájában. Gödöllői Kántorok Hangversenye név alatt nagyszabású koncert szerveződött 17 közreműködő részvételével (kántorok és egyházzeneészek), melyen több premontrei öregdiákunk és tanárkollégánk is kiválóan szerepelt.

Április 21-én Budapesten a Patrona Hungariæ Gimnáziumban megszervezték az I. Országos Klasszikus Iskolai Énekversenyt. Tehetséges 11-es énekes szólista diákunk, Juniki Anna is benevezett iskolai ének kategóriában, ahol is I. helyezést ért el. A verseny énekdarabjainak zongorakíséretét Piusz atya biztosította. Május végén volt három szakmai éves, végzős diákunk, Csuha Katalin, Dolányi Balázs és Lobmayer Márton szépen sikerült vizsgaliturgiája (szentmise és vesperás) a Fácán sori premontrei templomban ill. Budapesten.

Új kezdeményezés volt, hogy június 7-én a máriabesnyői kegytemplomban minden egyházzeneész évfolyam részvételével orgona-, kamarahangversenyt tartottunk több növendékünk szólójátékával és szólóéneklésével. A nagy sikerű templomi hangverseny több műsorszámát megismételtük egy héttel később az egész iskola nyilvánossága előtt a B épületi aulában az egyházzeneészek évváró hangversenyeiként.

Augusztus közepén hagyományos formában zajlott a 13. Gödöllői Szkolatábor. Csaknem 140 résztvevő (gyermekek, fiatalok, családok, kollégák, öregdiákok) gyűlt

össze az egyhetes zenei munkára, melynek a gimnázium B épülete adott otthont. Az idei különlegesség az volt, hogy Szent István királyunknak szenteltük a tábor témáját, foglalatosságait,

énekeit, liturgiáit, hogy mind jobban megismerjük hazánk és nemzetünk régi történelmének fontos személyeit, elemeit és értékeit. A Premontrei Gimnázium Egyházzenei Kórusának idei közös produkciója a Gödöllői Szimfonikus Zenekarral és a Gödöllői Városi Vegyeskarral a szokottnál korábbra, október közepére készült el. A zenekar hagyományos bérleti hangversenysorozatának nyitókonzertjén Joseph Haydn: Harmoniemesse című alkotását adtuk elő nagy sikerrel és szakmai haszonnal.

Balogh P. Piusz O. Praem.

Angliában jártunk

Márciusban egy csapat gyerek és néhány tanár meglátogatta az Egyesült Királyságot egy nyelv-iskolai program keretében. Hogy mit láttunk, mit tettünk a kilenc nap során, arról szól ez a kis cikk.

Napjaink változatosan teltek. Délelőttönként egy keresztény közösségi házban gyűltünk össze, ahol angol nyelvű órákon vettünk részt angol tanárok vezetésével. Itt sok kulturális hasonlóságra és különbségre derült fény beszélgetéseink során; megtudtuk például, hogy hogyan lehet egy biciklivel a leghatékonyabban közlekedni, és azt is, hogy ha csokoládék lennénk, akkor

milyen fajták és miért. Egyszóval nagyon sokat beszél-tünk, végül is ezért mentünk.

Miután megettük a paradicsomtól, esetleg tonhaltól többé-kevésbe tocsogó szendvicseinket (igazi angol csemege!), felültünk a buszra, és meglátogattuk a kör-nyék leghíresebb látnivalóit: a hideg óceánt (pár bátor ember bele is merészkedett), a nagyszerű katedrálisokat (amiből minden második városban van egy), egy gyönyörű kastélyt, az oxfordi egyetemet és a Stonehenge-et is. A legtöbb helyen aránylag kevés turista volt, de ezt persze nem bántuk. A kastélyban pedig laknak! Nagyon furcsán néztek rám, mikor a

családdal közöltem, hogy nálunk ez nem szokás.

Ugyanis családotknál laktunk kettesével, ami igazán különös, de ugyanakkor különleges és kiváló élmény volt. Hol kisebb családok voltak, hol nagyobbak, több-kevesebb kisgyerekekkel, de összességében mindenki otthonosan érezte magát. Az étel, amit ettünk pedig legnagyobbbrészt a hagyományos brit konyha fogásaiból állt össze. (Érdekes megjegyezni, hogy a nálunk szokásos fűszerek szinte egyikét sem használják a minálunk szokásos mennyiségben, ezáltal egyhangú, de szokatlan ízeket kreálva.)

Végezetül elmondhatom: mindannyiunk nyelvtudásán és nyelvi önbizalmán nagyot lendített ez a kis kirándulás. A repülés pedig a gyomrunkon! Bátran állíthatom, senki sem bánta meg az Angliában töltött szűk másfél hetet.

Pintér Richárd (11 .a)

Fényi Ottó (1917–2002)

2009-ben Szakmány Csaba tanár úr Fényi Ottóra vonatkozó kérdésére Laczkovszki Eszter (jelenleg 13. b osztályos) diákunk ezt válaszolta: „Takács Menyhért, egykori rendfőnök azt mondta róla, hogy Fényből való Ottó volt. Én nem ismertem személyesen Ottó atyát, de nagyon sokat hallottam már róla. Többek között azt is, hogy egy csupa szív ember volt, akivel öröm volt beszélgetni. A fény legyőzi a sötétséget. A fény mindenkor az élet felé mutat. Ottó atya valószínűleg fény volt mindazok életében, akik ismerték és hallgatták tanítását.” Akiről Eszter írt, ma láthatatlan számunkra. Évről évre fogy azoknak a száma, akik még személyesen is ismerték őt. De akár ismertük, akár nem, sok minden tanít, beszél és sug nekünk róla. Mindaz, ami ma is körülvesz bennünket itt, Gödöllőn, gimnáziumunkban, középiskolás éveink helyszínén, testi-lelki alma materünkben. Lehetőségeink, múltunk, jelenünk és jövőnk megálmodójának, Ottó atyának Lélekben és Igazságban gazdag életét most röviden megpróbáljuk feleleveníteni.

Pink Józsefként a Zemplén megyei Koskócon látta meg a napvilágot 1917. január 6-án. A trianoni békeszerződés következtében át kellett települniük Csonka-Magyarországra, hogy a csendőrőrmester édesapa folytathassa foglalkozását. Először Erdőbényére, majd Olaszliszkára költöztek, József itt végezte elemi iskoláit. Gimnáziumba először Debrecenbe járt a piaristákhoz, majd a miskolci az akkori katolikus gimnázium tanulója lett, itt is érettségizett 1934-ben. Közben családja magyarosította a nevét, így lett 1933-tól vezetékeve Fényi.

Középiskolai tanulmányainak befejezése után nyomban kérte felvételét a Jászóvári Premontrei Kanonokrendbe, amely nem volt ismeretlen számára: keresztanyja, Stuhlmann Erzsébet a gödöllői gimnázium első igazgatójának, Stuhlmann Patriknak volt a húga. A fehér reverendát 1934. szeptember 8-án ölthette magára Gödöllőn, rendi nevül az Ottót választotta. Pappá szentelésére öt évvel később, 1939. szeptember 7-én került sor Jászáron.

Felsőfokú tanulmányait Gödöllőn, a teológiai főiskolán és a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte. Két alkalommal járt külföldi tanulmányúton: 1936/37-ben az ausztriai Innsbruckban, 1940/41-ben a svájci Einsiedelnben töltött el néhány hónapot. Középiskolai tanári oklevelét 1941-ben szerezte meg magyar-német szakon.

A gimnáziumban 1941-ben kezdett el tanítani gyakorló tanárként, s rögtön rábízták a cserkészparancsnoki tisztséget is. A következő évben már osztályt kapott, magyart, latint és németet tanított. A konviktusban prefektusként működött, s a háborúra való tekintettel egy honvédelelkeszi tanfolyamot is elvégzett. Ennyi elfoglaltság mellett a tudományos munkára kevés ideje maradt, az 1943/44-es iskolai értesítőben azonban megjelent egy tanulmánya, melyben egy premontrei szerzetes, Goffine Lénárt könyvét ismertette. A Közművelődési Egyesületben pedig svájci élményeiről tartott előadást.

Nagyszerű ember és kiváló tanár volt. „Amikor belépett az osztályba, kisütött a nap” – írták róla később. Szeretettel, megértéssel s persze a kellő szigorral fordult tanítványaihoz. „Fényi Ottó embersége, tanítási elvei számomra addig ismeretlen értékrend, életút megismerését eredményezte. Az emberi függőség, kiszolgáltatottság nála ismeretlen volt. Nem azért tiszteltük, mert mint előljárónkat tisztelni kellett, hanem azért, mert egyszerűen jó volt tisztelni. Ő ezt sohasem igényelte, de mindig mindenkitől megkapta, mert olyan szeretettel foglalkozott velünk, mely mindnyájunkat lebilincsel” – hangzik az egyik róla szóló visszaemlékezés, s még tucatjával lehetne idézni ehhez hasonlókat hálás diákjaitól. Tanári, prefektusi és cserkész-tiszti feladatát is egyformán komolyan vette, teljes szívvel látta el. Jó példa erre, hogy bokros teendői mellett még arra is jutott ideje, hogy esténként, villanyoltás előtt felolvasson egy-egy érdekes könyvből a bentlakó növendékeknek.

Tanári pályafutását kettétörte az egyházi iskolák államosítása 1948-ban. A szerzetesrendek feloszlataáig a Norbertinumban kapott munkát, de 1950-ben innen is mennie kellett. Miközben azzal foglalkozott, hogy valahogy saját egzisztenciát teremtsen magának – ennek érdekében elvégzett egy általános műszerész-átképzőtanfolyamot –, arra is volt gondolja, hogy házi őrizet alatt tartott szerzetesársairól gondoskodjon. Néhány alkalommal megjelent egy motorkerékpáron Mária-besnyőn, s egy-egy társát megszöktetette. Egy üzemben helyezkedett el, de 1956-ban elbocsátották.

Ezekre az évekre Deutsch Gábor az Országos Rabbiképző Zsidó Egyetem tanára, Fényi Ottó üzembeli munkatársa és barátja így emlékezett 2007-ben a Premontrei Esték keretében tartott előadásában: „Igen sokat köszönhetek Fényi Józsefnek. (...) Ott körülötte, a műhelyben igyekeztek az ő nívójára felzárkózni. Abban az időben a filmekben is gyakran komikus figuraként festették le a papokat. És akkor jött egy kisportolt ember, egy fiatal, nagyon derék ember, aki evezett, síelt, aki mindenféle egyéb sportot is művelt, aki beszélt németül, beszélt angolul, de csak akkor szólalt meg, ha kérdezték. Akkor viszont mindenre válaszolt. Legyen az műszaki dolog, legyen az matematika, legyen az bármi, ő mindenre válaszolt. Sőt a munka közti szünetekben a benzinraktár tanteremmé változott és a Fényi bácsi és még néhány társa, akik pedagógusok voltak, ott tanítottak minket. (...) Ő egy szabad ember volt. Mindig mosolygott, annak ellenére, hogy amikor odajött épp gyászolt, mert az édesanyja akkor halt meg. Nem látszott rajta soha az a mélabú, hogy te jó ég, nekem aztán itt most mit kell csinálnom, (...) ő mindennek a jó oldalát látta. (...) Fényi bácsi ott a munkások között jobban érezte magát, mintha fent lett volna a szerkesztésben az íróasztal mellett. Ott szabadon és nyugodtan lehetett viccelődni. Azt a ironikus viccet is tőle hallottam például, hogy

megállapodott a Szovjetunió és a Vatikán, hogy a Jóisten teremtette a világot, de két szovjet tudós már előtte foglalkozott a tervvel. Hasonló dolgokat mondott mindig. Ő nem agitált és nem prédikált. Csupán azzal vívta ki a tekintélyt, hogy mindenkinek megadta a tiszteletet. Ő nem állt meg senkinek az asztala mellett, mi viszont gyakran és szívesen álltunk meg az ő asztalánál.”

A gépgyárból történt elbocsátását követően megromlott egészségi állapota miatt már nem tudott fizikai munkát vállalni. Az Országos Levéltárban alkalmazták, s így kutatásokat is végezhetett a székesfehérvári egyházmegye történetével kapcsolatban.

A premontrei rendről, annak újjáélesztéséről sosem mondott le. Első kísérletként Zsámbékon próbált meg egy kis rendi közösséget kialakítani, s tervei között szerepelt az egykori premontrei romtemplom renoválása is. Ez utóbbi próbálkozást az Állami Egyházügyi Hivatal ellehetetlenítette, a kis közösség azonban belépni vágyó új tagokkal, illegalitásban ugyan, de működött. Gödöllőtől sem szakadt el. Rendbe hozta és gondozta a régi rendi temetőt, a városi temetőben pedig premontrei parcellát nyitattott. Ide hozatta korábban elhunyt rendtársainak hamvait, és itt temette el az évek során távozókat is, mert vallotta: az ember ott van otthon, ahová halottait temeti.

A '70-es évektől ismét Gödöllőn lakott, s a '80-as években, ahogy enyhülni kezdett a rendszer, nagy erővel fogott hozzá a rend újjászervezéséhez. Először telket vett az egykori iskola közelében, s 1987-ben megkezdődött a rendház építése. Sikerült megvennie a szomszédos telket is, ahol három év alatt felépült a templom. Közben, ahogy megszületett az egyesületekről szóló törvény 1989-ben, néhány egykori diákkal együtt megalapította a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesületét. A rendszerváltozás után a gimnázium újraindítására is lehetőség nyílt. A Gödöllői Agrártudományi Egyetemen folytatott tárgyalások eredményeképp az egykori iskola közvetlen szomszédságában két épületet kapott a rend, s így 1992 szeptemberében megnyitotta kapuit a Premontrei Szent Norbert Gimnázium, melynek 1997-ig, 80 éves koráig ő volt az igazgatója.

Fáradhatatlan, áldozatos munkáját hivatalosan is elismerték. 1993-ban a Köztársasági Érdemrend tiszti keresztjével tüntették ki, 1997-ben Gödöllő város díszpolgárává választották, Keszthelyi Ferenc váci megyéspüspöktől pedig „Pro Diocesi Vaciensi” kitüntetést kapott.

Ottó atya gyakran mondogatta, nincs más vágya, csak hogy megérje az újraindított gimnázium első tanulóinak ballagását. Kívánsága teljesült, 2000 májusában a ballagáson ő mutatta be a hálaadó szentmisét. Egészségén azonban hamarosan úrrá lett mind súlyosabb betegsége, s rövid pannonhalmi ápolása után 2002. március 6-án visszaadta lelkét Teremtőjének. A régi rendi temetőben, a Fadrusz-feszület közelében helyezték örök nyugalomra. Temetésére írt versében Sármezey Árpád, azóta elhunyt öregdiák így búcsúzott tőle:

... Ma nem vagy már, de mégis megmarad,
Mit hordoztál, az égi gondolat.
Mit alkottál, áll és rólad beszél,
Gödöllő újra van és újra él.
A Fácános fölött az alkonyat
Lebegtetí a te alakodat.
Tudjuk, nem mentél el tőlünk egészen,
Emléked ott él mindnyájunk szívében,
Mert kevés ember volt hozzád hasonló,
Isten veled hát, kedves Fényi Ottó!

Ángyán Péter és Erdélyi Zsuzsanna

Premis franciások Svájcban

Idén, 2012 nyarán, Svájcban jártunk, egy francia cserediák program keretében.

Először a svájciak jöttek hozzánk még áprilisban, sajnos eggyel kevesebben, mint ahogy vártuk. Lelkesedésünknek azonban ez nem szabott gátat, és egy fantasztikus, mozgalmas hét keretében bejártuk velük a környéket: a gödöllői kastéllyal kezdve - egészen a hollókői várért vívott zokniháborúig. Néptáncoltunk a cserkészekkel, és íjászkodtunk a mogyoródi honfoglalókkal, bár az lehet minket jobban lázba hozott, mint őket. Leszámítva a

tanárnőjüket, aki mindenért őszintén lelkesedett, de főleg a paprikás krumpliért. (Még a menzást sem vetette meg.) A kisebb-nagyobb kommunikációs problémák ellenére, mikor már 3 kevert nyelven folyt a beszélgetés, konkrétan elkezdtem franciául, folytattam angolul (amit az esetek többségében nem igazán értettek meg), nos, ez végül magyar nyelvű segítségkérésbe torkollott. És ugyanez a másik oldalon. A hét végére viszont belelendültünk, a többiek is, meg én is, (főleg a vendéglátók) annyira, hogy végül már haza is úgy mentem: Salut! Ekkor kellett elbúcsúznunk egymástól egy időre, júniusig.

Június 22-én landolt a repülőgépünk Genfben. Sokunk számára a repülés is egy új, szárnyaló élményt jelentett. Kíváncsian néztünk elébe a ránk váró élményeknek, és sok új dolgot láthattunk. Például igazi HEGYEKET!! Lenyűgöző vidékeket láthattunk, hatalmas óriások emelkedtek körülöttünk, szinte ránk szállt a felhő egy-egy esős napon. Mert esőből kijutott bőven. Akárcsak szabadidőből és chipsből. ☺ Cserediákjaink közül voltak jobb és rosszabb vendéglátók, de próbáltak mindenféle közös programot kitalálni nekünk a szabadidőben is. Amit jóval többnek éreztünk, mint elégnek. A program kicsit káosz volt, de bekukkanthattunk a svájci diákok mindennapi iskolaéletébe, jártunk gleccservölgyben, valamint sok svájci otthont megismerhettünk a közös filmnézések és „házibuli-féleségek” alkalmával. Ők néha kicsit fásultak voltak, mi meg fáradtak, ám a búcsúzásnál azt hiszem, mindannyian megrendültünk. Hihetetlen, hogy egy ideig minden cselekvéssel, minden szavaddal, ahogyan próbálsz kézzel-lábbal magyarázni, teljesen összeköt emberekkel, akiket talán sosem látsz többé.

Nem tudom, a többiek milyen élményeket őriznek a befogadó családokról, én nagyon örültem, hogy megismerhettem őket (akiknél egy másik lánnal laktunk), s tudom, lesz, amit még az unokáimnak is mesélni fogok! Remélem, sokan hasonlóan éreznek még!

Szeretném megköszönni a többiek nevében is Babicz Marika néninek, hogy lehetővé tette számunkra ezt az utazást, Jean Luc tanár úrnak, hogy elkísért minket, ill. minden premis társamnak, hogy együtt lehettünk, és jól érezhettük magunkat. MERCI!

Germus Krisztina (13. b)

POSZTMI - PREMI

"Megtörtént már Veled, hogy olyan helyen találkoztál premissel, ahol álmaidban sem gondoltad volna - előadáson, sporteseményen vagy egy bulin -, hogy régi ismerősre lelsz? Fedeztél fel régi arcokat a tömegben? Gondolom megesett, s megeshet bármikor...

Az sem ritka, hogy az egyetem folyosóján régi ismerősbe botlasz, s nekibátorodva üdvözlöd, mint régi sulitárs, majd kiderül, hogy már ő is 2 éve odajár. Ilyen helyzetben végigfut az ember agyán, hogy mennyi jó tanácsot tudott volna adni a megszeppent gólyának. Az ilyen helyzetek elkerülése végett is jött létre a Posztmi, hogy többet tudjunk gimnazista társainkról, és megtaláljuk a közös pontokat azokkal az emberekkel is, akik adott esetben nem is az évfolyamunkhoz tartoztak.

A Posztmi lényege a "MI" (gyenge kis szójáték, de elárul mindent). A pre"MI" életünk meghatározó időszakában játszott nagy szerepet, persze függ attól, hogy ki hány évig járt oda, s mennyi szép vagy kellemetlen emlék társul hozzá. A gimnáziumi évek alatt barátságok kötődtek, kapcsolatok alakultak ki, az érettségit követően azonban elkerülhetetlenül szétszéledtünk, s bár sokunk visszajár látogatóba vagy események kapcsán az iskolába, ha véletlenül nem futunk össze a hétköznapi életben, az erős kapcsolatokon kívül jóformán alig tudunk valamit korábbi iskolatársainkról.

A Posztmi rendezvények lehetőséget kívánnak teremteni az információ könnyedebb áramlásához, s a kapcsolatok fenntartásához. Egy-egy ilyen este három ember mesél egy témáról, amely – reményeink szerint – mindenki számára ad valami újat. Különböző korosztályokat igyekszünk megcélozni, mint előadó, s mint befogadó közönség egyaránt. Eddigi előadóink főként olyan elballagott diákok voltak, akik vagy részt vesznek valami különleges kutatásban, fejlesztésben, részesei lehetnek valami olyan munkának, amely számunkra elképzelhetetlen, vagy esetleg nem feltétlenül a szokott normát követték pályaválasztásuk során. Az előadások mind nagyon jól

sikerültek és az azokat követő kötetlen beszélgetéseken, a közös érdeklődés révén eddig csak a „premis” jelző kapcsán kötődő diákok is szóba elegyedtek egymással, és kötöttek új kapcsolatokat.

Mint minden ballagási beszédben elhangzik, elhagyva az iskola falait az egész izgalmas világ elének tárul, s nehéz megőrizni a régi egységet, figyelni egymásra, s megőrizni a kapcsolati szálakat. A Posztmi egy kiváló szórakozás, s egyben lehetőség, hogy a múltnak köszönhető egységből a jövőben is profitáljunk, akár egy jó ízű beszélgetésre, nosztalgizásra, akár komolyabb, jövőbe mutató tervekhez, szakmai előmenetelhez segítő tanácsokra gondolunk.

Mindenkit szeretettel várunk novemberben a gödöllői Novo Caféban!

Posztmi Szervezők

2012. április 29-én Franciaországban boldoggá avatták Pierre-Adrien Toulorge premontrei atyát, a francia forradalom vértanúját

A francia forradalom idején guillotine-nal végezték ki a szerzetest, akit a Coutances et Avranches-i egyházmegye székesegyházában vasárnap délután avattak boldoggá. A szertartást Angelo Amato bíboros, a Szentté avatási Kongregáció prefektusa végezte, aki nyilatkozott a vértanú életszentségéről.

Boldog II. János Pál szavait idézte, aki szerint a vértanúk és az egyház szentjei visszhangozzák Izajás próféta szavait: „Jaj azoknak, akik a rosszat jónak mondják, és a jót rossznak; akik a sötétséget világossággá teszik és a világosságot sötétséggé; akik a keserűt édessé teszik, és az édest keserűvé!” (Iz. 5,20). Ez az aktualitása Toulorge atya vértanúságának.

1793 őszén kezdődött a francia forradalom legkegyetlenebb szakasza, a terror-időszaka. Papokat és híveket üldöztek, börtönöztek be, ítélték el és végezték ki. Pierre-Adrien Toulorge premontrei szerzetes a Blanchlande-i Apátságban élt. Mivel nem akarta aláírni a forradalomhoz való hűségesküt, illegalitásba vonult. 1793 őszén letartóztatták, négyszer kihallgatták, majd halálra ítélték és Coutances-ban még abban az évben, október 13-án guillotine-nal lefejezték.

Vértanúsága előtt egyik utolsó levelében azt írta: „Felolvasták a halálos ítéletemet. Holnap elhagyom a földet, és az égbe indulok, hogy élvezzem Isten és egyházam jelenlétét. Hogy lehetséges, hogy én bűnös abban az örömben részesülök, hogy vértanúsággal koronáznak meg? Megvallom Isten előtt, hogy nem vagyok méltó erre. De mit mondjak? Ez a sorsa azoknak, akik hűek maradtak a katolikus, apostoli és római hithez.”

A két évszázaddal ezelőtt megölt vértanúnak ma is aktualitása van. Arra hív, hogy hitelesen és hűséggel éljük meg szeretetközösségünket Jézussal a sérelmek és szenvedések ellenére, amelyeket a modern társadalom az Evangélium követőinek okoz. Hibás ideológiákat vall az emberi élet fogantatásáról, az abortuszról, az egy férfi és egy nő közötti házasságról, az eutanáziáról. Tanuljuk meg Toulorge atyától, hogy kegyelemmel és imával nézzünk szembe a halál kultúrájával. Kitartóan és erősen küzdjünk meg az áldozatokkal, hogy hűek maradjunk Krisztushoz, aki az út, az igazság és az élet – hívta fel a figyelmet Angelo Amato bíboros, a Szentté avatási Kongregáció prefektusa.

Ullmann Péter O. Praem.

Sármezey Árpád végrendelete és hagyatéka

Öregdiák Egyesületünk koszorús költője Sármezey Árpád öregdiáktársunk tavaly hunyt el Angliában, Bath-ban temették június 7-én. Árpád 1943-ban érettségizett, életrajzi adatait és méltatását tavaly őszi körlevelünk Heidegger Ernő évfolyamtársának visszaemlékezésével ismertette. Áрпи 1956-tól Angliában élt családjával. Szondy Klári életéről szóló alapítványi kiadású könyvünkben többször találkozunk nevével. Később, amikor már erre lehetőség nyílt rendszeresen hazalátogatott rokonaihoz és Egyesületünk megalakulását követően Szent Norbert napi találkozóinkon is jelen volt, erről költői tehetséggel megáldott verseiben gyakran megemlékezett. Költeményei között kiemelkedően szép Fényi Ottó atya emlékére írt verse. Tavaly augusztus 12-én a premontrei kápolnában Kelényi Tamás József O. Praem atya mondott szentmisét lelki üdvéért fiatalabb fia Georg Sármezey

(Gyuri) és rokonok, öregdiák társak és osztálytársa Heckenast Gábor jelenlétében. Ezt követően isaszegi rokonainál agapéra gyűltünk össze. Itt jelentette be Gyuri, hogy édesapja az Öregdiák Egyesület részére végrendeletében 5000 angol fontot hagyományozott, mely összeg az idén tavasszal meg is érkezett.

Szeptemberben egy rokonuk farkasréti temetésére mindkét Sármezey fiú Budapestre látogatott, és elhozták magukkal édesapjuk hagyatékát, mely verseit és egyéb írásait tartalmazza. Külön érdekesség, hogy Árpi hetedikes konviktor gimnazista korában írt humoros eposzát is megtaláljuk „Bellum Tapiricum” címmel. Ehhez a vidám történethez osztálytársa, Elek Tibor nagyszerű rajzokat is készített. Körlevelünk szerkesztőbizottsága elhatározta, hogy Árpi verseit, vidám eposzát és a rajzokat körleveleinkben közölni fogja.

/Szerkesztőbizottság/

Sármezey Árpád: A 45. ÉVFORDULÓRA

Olyan út nincs, mely visszavisz,
Foghíjas már a névsor is.
Keresnénk, hol? Itten vagy ott,
A tegnappá lett holnapot.

Ma még itten elmondanám,
Hogyan is volt az, hajdanán,
De hol vannak a vén padok,
Honnan hívtuk a holnapot.

Még nézem ki, hol, merre van,
Még csak megvolnék jómagam,
Fülembe visszacsengenek
Rég hallott és kedves nevek.

Eljött a holnap s azalatt
A tegnap lassan elmaradt.
Míg múlt évekre néz a szem,
A végesből lesz végtelen,

De már van, aki nem felel,
A földben van, felette jel
Hirdeti eltűnt nyomtalan
És nincs szava, csak árnya van.

Óriássá tágul az idő,
És benne minden egyre nő,
Tanár, diákkor, tanulás,
S egy régi kedves ballagás,

Talán korán e sirató,
Vagyunk, volnánk, mi itt a szó,
Milyen ige fejezi ki,
Hogy van, de már meggy valaki.

Most egybeolvad, s mint a táj
Gyönyörködtet, és sohse fáj,
Elandalít, de nehezen
Nézem, mert kicsit könnyezem.

Budapest 1988. június 19.

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 45. sz. kiegészítése és változások

2012. március 15-étől 2012. október 31-ig (lapzártáig).

• **Elhunytak:** Korenchy László (1939. évfolyam, megh. 2012.09.25, Bp.), Kozma Zoltán (1942. évfolyam, megh. 2012.04, Bp.), Harmos Rudolf (1944. évfolyam, megh. 2012.03, Ajka), Gevicser Pál (1946. évf, megh. 2012.02.15, Leányfalu), Szittya Béla (1947. évfolyam, megh. 2012.10.14, Bp.), Földváry (Kohl) Miklós (1949. évfolyam, megh. 2010, Edison, USA), Gáspár Lajos (1951 évf, megh. 2012, Gödöllő), Nechay Éva (évfolyamon kívüli, megh. 2012, Gödöllő).

• **Új belépő:** Kazy Zsámbok László (1950. évfolyam).

• **Házasság:** Török Ivett (2006b) és Villangó Ferenc 2010. október 2-án.

• **Változások bejelentése:** A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését. A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy közzé tehessek.

• **Tagdíj és befizetések:** A 2012. évi tagdíj 1500 Ft, a még nem dolgozó tagoké 1000 Ft. Néhány tagtársunk – bizonyára elfelejtve – 1-2 éve nem fizetett tagdíjat. Az Egyesület Választmánya a nem fizetőknek türelmi időt adott, de – az Alapszabály értelmében – a nem fizető önmagát zárja ki a tagságból. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. E befizetés előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. Belföldiek

számára csekket mellékelünk. Külföldön élő tagtársaink lehetőleg személyesen vagy osztálytárs útján fizessenek. Ha nincs más mód, a Gödöllői OTP-hez utalhatnak, de ez költséges. Ennek adatai: IBAN szám: HU98 1174 2049 2026 0804 0000 0000 (erre lehet hivatkozni); a swift kód: OTPVHUB; a bank címe: OTP Bank Gödöllő, 2100 Gödöllő, Szabadság tér 12-13.

- **Bármilyen csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) küldünk az ezeket igénylőnek. Az Alapítvány a befizetésekről igazolást küld. Az Alapítvány adószáma: **18672239-1-13**.

• **Kérés: Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a körlevelek kiadását, szétküldését, rászorulókat segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségeket is – köszönettel!**

- **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiákközösségünkön. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének.

- **Jubiláló évfolyamok:** jövőre az 1938-ban, 1943-ban, 1948-ban, 2003-ban és 2008-ban érettségizett öregdiákok fogják ötvenkénti találkozójukat tartani! Készüljünk erre!

- **Könyvvásárlási lehetőség:** A 4. Emlékkönyv, az 1. Emlékkönyv javított kiadása; a Mécs László és a Szondy Klári könyv, a 2. és a 3. Emlékkönyv (utóbbi kétkötetes) kiadványonként 1000 Ft-ért megvásárolhatók Gödöllőn. Elküldésüket is lehet kérni az Egyesület gödöllői címén.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com)

Vezetőség: Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@t-online.hu) Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

(e-mail: varadybrenner@t-online.hu)

Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550

Holczinger András 2100. Gödöllő, Ibolya u. 54. (e-mail: holczi@gmail.com), Tel: 06-

20-297-5515

Honlapunk címe: <http://oregdiak.premontrei.hu>

Nyelvünk védelmében

A „Századunk” 1929 márciusi számának 189. oldalán ezt írta József Attila:

....az idegen szavak használata a legtöbb esetben szellemi zavarosságra mutat.

Minthogy pedig egy magyar szó majdnem minden alkalommal pontosan megfelel az idegen szó jelentésének, idegen szó használatára nem jogosít fel az árnyalati különbségre való hivatkozás sem. De micsoda árnyalati különbségről is beszélhetünk ott, ahol az idegen egész csoport hazait túr ki a nyelvhasználatból...

Azóta is, de talán az utóbbi évtizedektől kezdődően szép és gazdag kifejezőképességű nyelvünket fokozódó káros behatások érik. Természetes, hogy régóta meggyökeresedett, főleg latin, görög, német eredetű szavak véglegesen beépültek nyelvünkbe (arrogáns, banális, centrum, ciklus, dimenzió, evidens, fantasztikus, fix, gigantikus, harmonikus, kuncaft, hercig, voks, káosz, negatív, parazita, pedagógus, perspektíva, pozitív, primitív, probléma, program, reklám, relatív, tv, stb).

Ezzel ellentétben az újabbak folytatólagos megjelenése és átvétele már nagyon káros. Ma már alig van olyan TV-ben vagy rádióban nyilatkozó politikus, újságíró, aki ne használná a releváns, adekvát, specifikus, trend, dizájn, unikális, fizikális, menedzser, menedzsment, lobbi, projekt, logisztika, globális, oké!, stb. szavakat, holott ezeknek jó magyar megfelelői léteznek. Naponta találkozunk újságcikkekkel, melyekben annyi idegen szó hemzseg, hogy átlagos olvasó meg sem érti már a mondanivalót. Sajnos sokan az idegen szavak túlzott használatával fitogtatják műveltségüket. Jó részük „kommunikál”, nem értesít, vagy közöl. Az utcára kilépve látjuk az üzletek, boltok, áruházak, (plázák!!!) idegenszavú feliratait (shop, butik, pub, taverna, outlet, rooms to let, stb.), mintha külföldön járnánk. Ez még nem is lenne olyan nagy baj, ha magyar megfelelőjét is odaírnák.

A számítógépes forradalom számtalan angol szóval tört be, ezek ma már szinte kivétel nélkül. Ez azonban nem teljes mértékben áll fenn, mert pl. digitális=számjegyes, objektum=létesítmény, kód=jel, fájl=adatállomány, memoria=tároló, pixel=képpont, monitor=képernyő, diszplé=kijelző, raszter=pontrács, verzio=változat, processzor=feldolgozó, drájver=vezérlő, printer=nyomtató, klikkel=kattint, stb. helyettesítő szavak használhatók.

A pénzintézetek (a banki világ), a gazdasági élet tolvajnyelve számtalan kifejezéssel mérgez, ember legyen a talpán, aki kiigazodik közöttük (bukméker, bróker, likvid, investál, finanszíroz, lízingel, privatizál, sortol, stb.)

Sajnos elterjedt a magyar szavak, kifejezések téves használata, eltorzítása is. Csak egy nagyon gyakori példa: soha ne használjuk a „kerül” szót helytelenül, mint: pl. megtárgyalásra, elintézésre, megtekintésre, átadásra, kiadásra, feldolgozásra, stb. „kerül”, mert valami nem átadásra kerül, hanem valamit átadnak, átadják!, elintéznek! stb. Jegyezzük ezt meg mindenkorra! De ha a sárgabarack a piacon sokba kerül, az helyénvaló kifejezés.

Tartózkodjunk a „lájkolom”, a „trendi”, a „celeb”, a „bevállalom” és hasonló háttorzonogató szavaktól, ne vegyük át a silány napilapok, magazinok, kereskedelmi adók szörnyű, nyelvgyilkos, émelyítő nyelvezetét. Egyes hirdetésszerkesztőknek („reklám szakembereknek”) fogalmuk sincs a nyelvhelyességről, szavak jelentéséről. A TV-ben megjelenő és utcai méretes hirdetéseikről sugárzik az együgyű butaság, a közönség lesajnálása.

Ne tőrjünk nyelvünk rontását, csodálatos a mi nyelvünk, magyar írók és költők, hajdani jó tollú újságírók rendkívül gazdag hagyatéka erre kötelez!

Mindenkinek őszintén ajánlható Tóthfalusi István tavaly megjelent kiváló „Magyarító szótár”-a, amely 12 600 régi és új idegen szónak 21 700 magyar megfelelőjét ajánlja fel (Tinta Kiadó, Bpest 2011). Nagyon jól eligazít az idegen szavak tengerében.

Polcz Iván (1950)

Tátra (2012. október 20-22.)

Eljött az ősz ismét, ami csak egyet jelenthetett a Premontrei jelenlegi és volt diákjai számára: a nagy túrák idejét. Idén a premontrei diákok apraja nagyja indult neki a hatalmas hegyek tömkelegének. A visszajelzések, amiket kaptam, pozitívan jelezték a tanári karnak és a diákoknak egyaránt, hogy az úgynevezett Tátra igenis még mindig az egyik legnépszerűbb program, amit iskolánk évről évre megrendez. Ám jómagam az öregdiák Tátrán vettem részt, amit másodszorra rendeztünk meg.

Az első napi „sétánk” a Rysyre vezetett, melynek csúcsán beírtuk magunkat a hegyen talált emlékkönyvbe. A reggel 6 órai indulás ellenére a fáradt társaságból közel 15-en jutottunk a csúcsra. A leérkezés után a gyorsabbak úgy gondolták, hogy megisszák jól megérdemelt sörüket, forralt borukat, teájukat, de sajnos kisebb kommunikációs hibák miatt nem indultunk el időben szálláshelyünkre, ezért késve érkeztünk a vacsorára. Első esténk nyugalomban ért véget. A fáradt csapat korán elaludt.

Második napunkon a Téri felé vettük az irányt de természetesen, mint minden nap e napon is voltak más alternatív célpontok. A fáradtságra való tekintettel 10-15 társam és én csak egy oda-vissza túrát tettünk, meg míg a „keményebbek” tovább haladtak a Lengyel nyereg és a Rabló felé. Utolsó esténket megkoronázandó egy karaoke partit csaptunk a 45-ös szobában, melynek igen nagy sikere lett.

Harmadik napunkon szokásosan a Csorba tónál tettük meg utolsó túra útvonalunkat. Egy kellemes ebéd mellett beszélgettünk az elmúlt napok történeteiről és élményeiről. Mindezek után felültünk buszunkra és búcsút vettünk az idei Tátrától.

Összegezve mindent: az időnk tökéletes volt, a kilátás csodálatos; a szállás, mint mindig most is a legtöbbet nyújtotta kényelemben és kiszolgálásban.

Köszönet Wirnhardt Ádámnak a szervezésért; Seres István és Fekete Sándor Tanár uraknak a szervezésbeli segítségért és jelenlétükért; Laci bácsinak, aki nélkül nem lenne ugyanaz évről évre a Tátra és köszönet a résztvevőknek, mert a Premontrei Gimnázium öregdiákjait még jobban összekovácsolta ottlétük. Reméljük, hogy még több élményben lesz együtt részünk.

Szöveg: Téglás Levente

Fotó: Orbán Domonkos

Magyar papok Burgenlandban

Kicsiny, de érdekes adat jelent meg a "Trianoni Szemle" című folyóirat 2010 április - júniusi számában gödöllői intézményünkkel kapcsolatban. A folyóirat a 82-88. oldalain "Ismeretlen híradás a harmadik birodalomból, 1941. november 2. címmel egy tanulmányt közöl dr. Botlik József Ph.D., a Pázmány Péter Katolikus Egyetem docense, magyar kisebbségkutató történész tollából. A dolgozat magvát egy jelentésnek az ismertetése képezi, amit "A burgenlandi magyarság helyzete" címmel készített a Külügyminisztérium megbízásából egy elhallgatott nevű egyetemi hallgató az 1920-ban Burgenland néven tartományként Ausztriához csatolt Őrvidék bejárása alapján. A helyzetjelentés másolatát megkapta Bárdossy László miniszterelnök is, egyes részeiről pedig Keresztes-Fischer Ferenc belügyminisztert is tájékoztatták.

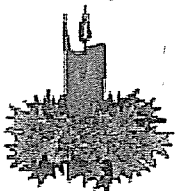
A jelentés egyik részében olvasható a bennünket közelebbről érdeklő következő kis adat: "A nyugat-magyarországi magyar községek közül meglátogattam Felsőőrt. Lakosságának kb. a fele még ma is magyarul beszél. Felkerestem a helység magyar plébánosát, Pál Hugót /régebben gödöllői premontrei kispap volt/, aki elmondotta, hogy a legutóbbi német népszámlálás itt már csak 800 magyar lakost mutatott ki. Az itt élő nagyszámú magyarnak természetesen semmiféle kulturális, közművelődési vagy vallási egyesülete nincs. Sőt a plébános hangoztatta, hogy egyszerre több emberrel nyilvános helyen össze sem jöhet.

A jelentésben megemlített Pál Hugó egykori gödöllői neveltetésű premontrei novícius volt, de később egyházmegyésként szentelték fel. Minden megbecsülést megérdemel az utókortól, hiszen az 1938-ban, a hitleri Harmadik Birodalomhoz csatolt Ostmarkban plébánosi szolgálatot teljesíteni /ráadásul magyarként és magyar hívekért/ 1941-ben már misszió volt a javából, az esetleges vértanúság reális veszélyének vállalásával. A nemzeti szocializmus a vér és faj mítoszát tette társadalompolitikájának ideológiai alapjává, s a kereszténységet ellenségének tekintette, üldözte. Ezt ifjúkorunk egyik kedvenc írója, dr. Kosztersitz József /Koszter atya/ Kamaszok c. könyvében 1941-ben bátran meg is írta és "új pogányságnak" nevezte!

A jelentés írója /aki talán politikai hírszerzési feladatot hajtott végre/ írta, hogy ottjártakor már megszüntették az Őrvidéki felekezeti iskolákat, betiltották az egyházi szervezeteket, korlátozták a keresztény egyházi gyakorlatot és a magyar anyanyelvű tanítást, s erőteljesen folyt a magyar lakosság elnémetesítése. Néhány nagyobb településről összeesküvés gyanúja ürügyén mintegy 130 magyart eltüntettek, közöttük három katolikus tanítót is. Az alsóőri magyar plébános, Raffael Jenő – aki tanulmányait Magyarországon végezte – elmondta az adatgyűjtőnek, hogy előző állomáshe-lyéről éppen a magyarsága miatt utasították ki, jelenlegi helyén pedig csendőri megfigyelés alatt áll.

Talán ez a néhány kiragadott szemelvény is érzékeltetheti, hogy milyen körülmények között kellett helytállnia és hivatását, lelkipásztori feladatait teljesítenie több magyar plébánosnak.

Király Pál dr. /1950-es évf./

**ÁLDOTT KARÁCSONYT ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK
KÖRLEVELÜNK MINDEN KEDVES OLVASÓJÁNAK!**